

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BENÎ İSRÂİL

İÇİNDEKİLER

Benî İsrâil, İsrâil, İbrânî, Yahûdî ve Mûsevî Kelimeleri ve Mâhiyeti	1
İsrâiloğullarının Özelliklerinden Bahseden Bazı Âyetler	3
Benî İsrâille İlgili Bazı Hadis-i Şerifler	5
İsrâiloğullarının Tarihi.....	6
Firavun ve İsrâiloğulları.....	7
Firavun'dan Kurtulduktan Sonra İsrâiloğulları	10
Hız. İsa ve Benî İsrâil.....	14
Hız. Muhammed (s.a.s.) ve İsrâiloğulları	14
İsrâiloğullarının Karakteri / Yahudileşme Alâmet ve Özellikleri.....	17
Onlar ve Biz	20
Yahudileşme ve Yahudileşme Temâyülü	21
İmanda Pazarlık.....	22
Dini, Kutsal Kitabı Tahrif.....	24
İsrâiloğullarıyla İlgili Âyet-i Kerimeler.....	32
Konuyla İlgili Geniş Bilgi Alınabilecek Kaynaklar	35

"Ey İsrailoğulları, size verdiğim nimetimi hatırlayın, Bana verdiğiniz sözü tutun ki, Ben de size verdiğim sözü tutayım ve sadece Benden korkun!"
(2/Bakara, 40)

Benî İsrâil, İsrâil, İbrânî, Yahûdî ve Mûsevî Kelimeleri ve Mâhiyeti

İsrâil, Hz. Yakub'un lakabıdır. Hz. Yakub'un on iki oğlunun soyundan gelenlere benî İsrâil/İsrâil oğulları denilir. "Benî İsrâil" ifadesi, Kur'an-ı Kerim'de 41 yerde geçer. Kur'an'da Benî İsrâil'in yahudileşme sürecini anlatan ayetlerin sayısı ise 712'dir. Benî İsrâil'den bahseden bu 712 ayet, Kur'an'ın tamamı göz önüne alındığında 10'da biri aşan bir oran tutmaktadır. İsrâil kelimesi, iki âyette (3/Âl-i İmran, 93; 19/Meryem, 58) şahıs ismi olarak Hz. Yakub için kullanılır. Benî İsrâil de Kur'an'da Yakub oğulları anlamında yahudiler için kullanılmaktadır.

"Benî İsrâil / İsrâiloğulları", "İbrânî" ve "Yahûdi" kelimeleri, çoğu zaman, birbirlerinin yerine kullanılmakta ve hepsi de aynı çağrışımı yapmaktadırlar. **İsrâil** ismi, "gece yolculuk yapmak" ve "Allah'ın kulu" anlamına gelmektedir. Günümüzdeki Tevrât'tan yola çıkarak İsrâil kelimesine verilen bir başka anlam ise, savaşı Tanrı veyahut Tanrıya karşı kuvvetli demektir. Muharref Tevrat'ta, Hz. Yakub'un Tanrı ile güreşip onu yendiği(!) için bu adı aldığı anlatılmaktadır (Kitab-ı Mukaddes, Tekvin 32/28; 45/9-18; Hoşea 26/5-6).

Kendilerine Allah tarafından gönderilen hak din İslâm'ı değiştirip yahudileşenlerin, mukaddes kitaplarına ve Allah'a en ağır iftiralar atmasına bir örnek de 'İsrâil' kelimesine verdikleri bu anlam olsa gerektir. "İsrâil" kelimesine yakıştırdıkları bu anlamla, kendi soylarını yüceltmek için "tanrı"larını bile küçülttükleri, onu sıradan bir insan gibi gördükleri ve bir peygamberine (onu yenmeye) gücünün yetmediği âciz bir varlık gibi algıladıkları olanca çirkinliğiyle sırtıtmaktadır. Kudüs'ü işgal edip o kutsal topraklarda devamlı müslüman kanı akıtan zâlim siyonist rejimine ve o topraklara da, bilindiği gibi İsrâil adı uygun görülmüştür.

"**İbrânî**" adı, İsrâil'in mürâdifi/eş anlamlısıdır. Kelime anlamı olarak, "öte tarafın adam-ları" anlamını ifade eder. Bu isim, İsrâil oğullarına Fırat veya Ürdün nehrinin öbür tarafından geldikleri için verilmiştir. Bu ismi yahudilere Kenan ülkesinin yerlileri vermiştir. Yani Kenanlılar bu ismi göçmen olanlar için kullanmışlardır. Bugün kendilerine yahudi dediğimiz kavmin ilk adı İbrânî idi. İsrâiloğullarına İbrânî adının verilmesi, onların göçebe bir kavim olduklarını ve üzerinde bulundukları toprakların gerçek sahipleri olmadıklarını da ispatlar.

"**Yahûdi**": (Hâde-yehûdü; tehevvede:) Bu kelime, tevbe etti, hakka döndü anlamına gelmektedir. Yahûdi kelimesi, Peygamberimiz'in risâletinden önce de

Arabistan'da biliniyor ve kullanılıyordu. Yahûdiler (yehûd) ifadesi Kur'an'da 41 yerde geçer. Bu kelimenin İsrâiloğullarına isim verilmesi konusunda şu görüş ileri sürülmüştür: Hz. Musa'nın Tur dağına gitmesinden sonra onlar buzağıya tapmışlar, ancak Hz. Musa onların yanına dönünce kendilerine çok kızmış, onlar da bu çirkin işten dolayı pişman olmuş ve tevbe etmişlerdir. İsrâiloğullarının tevbe edişleri Kur'an'da şöyle geçmektedir: *"İnnâ hüdnâ ileyk / Biz Sana yöneldik (tevbe ettik)"* (7/A'râf, 156).

İşte İsrâiloğullarının bu şekilde tevbe etmeleri dolayısıyla kendilerine yahudi denilmiştir. Bir başka görüşe göre, onlar Peygamberimiz'in İslâm'a dâvetinde O'nu inkâr ettikleri için bu isimle ("dönek" anlamında) anılmışlardır. İsrâiloğullarına yahudi denilmesinin bir başka sebebi şudur: Hz. Yakub'un dördüncü oğlunun adı Yuda veya Yahuda idi. Dolayısıyla Yahuda'nın adına izafeten, dedelerinin isminden ötürü İsrâiloğullarına yahudi denilmiştir. Bu ırk, her ne kadar Hz. İbrâhim'e dayanıyorsa da, teşkilatçısı ve en büyük peygamberi İsrâiloğullarının kurtarıcısı Hz. Musa'dır. "Hz. Musa'ya inanan, bağlanan" anlamına (O'na ne kadar bağlı oldukları tartışılacak konu olmakla birlikte) İsrâiloğullarına **Mûsevî** de denilir.

İsrâiloğullarının Özelliklerinden Bahseden Bazı Âyetler

"Onların milletine/dinine uyuncaya kadar yahudiler ve hıristiyanlar asla senden râzı olacak değildirler. De ki: 'Doğru yol, ancak Allah'ın yoludur.' Sana gelen ilimden sonra onların arzularına uyacak olursan, andolsun ki, Allah'tan sana ne bir dost, ne de bir yardımcı vardır." (2/Bakara, 120)

"Ey iman edenler, yahudileri ve hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar birbirinin dostudur-lar. İçinizden onları dost tutanlar, onlardandır. Şüphesiz ki Allah, zâlimler topluluğuna yol göstermez." (5/Mâide, 51)

"(Yahudiler ve hıristiyanlar, müslümanlara:) Yahûdileşin ya da hıristiyanlaşın ki doğru yolu bulasınız, dediler. De ki: 'Hayır! Biz, hanîf olan İbrahim'in dinine uyarız. O, müşriklerden değildi.'" (2/Bakara, 135)

"Kendilerine tevrat yükletilip de sonra onu taşımayanların hali, kitaplar taşıyan eşeğin hali gibidir. Allah'ın âyetlerini yalanlayanların durumu ne berbattır. Allah zâlimler topluluğunu hidâyete ulaştırmaz." (62/Cum'a, 5)

"Yahudiler, 'Allah'ın eli bağlıdır/sıkıdır' dediler. Kendi elleri bağlandı ve söylediklerin-den dolayı lânetlendiler. Bilâkis Allah'ın elleri açıktır, dilediği gibi verir. Andolsun ki sana Rabbinden indirilen, onlardan çoğunun azgınlığını ve küfrünü arttırır. Aralarına kıyâmete kadar sürecektir düşmanlık ve kin soktuk. Ne zaman savaş için bir ateş yakmışlarsa (fitneyi uyandırmışlarsa) Allah onu söndürmüştür. Onlar yeryüzünde bozgunculuğa koşarlar. Allah ise bozguncuları sevmez." (5/Mâide, 64)

"Andolsun ki İsrâiloğullarından ahid/sağlam söz aldık ve onlara peygamberler gönderdik. Ne zaman bir peygamber onlara nefislerinin arzu etmediğini (ilâhî hükümleri) getirdi ise bir kısmını yalanladılar, bir kısmını da öldürdüler." (5/Mâide, 70)

"İsrâiloğullarından kâfir olanlar, Davud ve Meryem oğlu İsa diliyle lânetlenmişlerdir. Bunun sebebi, isyan etmeleri ve haddi/sınırı aşmalarıdır. Onlar, işledikleri kötülükten birbirini vazgeçirmeye çalışmazlardı. Andolsun yaptıkları ne kötüdür! Onlardan çoğunun, kâfirlerle dostluk ettiklerini görürsün. Nefislerinin onlar için (âhiret hayatları için) önceden hazırladığı şey ne kötüdür. Allah onlara gazab etmiştir ve onlar azap içinde devamlı kalıcıdırlar." (5/Mâide, 78-80)

"İnsanlar içerisinde, iman edenlere düşmanlık bakımından en şiddetli olarak yahudiler ile, şirk koşanları bulacaksınız." (5/Mâide, 82)

"Yahudiler, Uzeyr Allah'ın oğludur, dediler. Hıristiyanlar da, Mesîh (İsa) Allah'ın oğludur dediler. Bu, onların ağızlarıyla geveledikleri sözlerdir. Sözlerini daha önce kâfir olmuş kimselerin sözlerine benzetiyorlar. Allah onları kahretsin! Nasıl da (haktan bâtıla) döndürülü-yorlar!" (9/Tevbe, 30)

"(Yahudiler) Allah'ı bırakıp bilginlerini (hahamlarını); (hıristiyanlar da) râhiplerini ve Meryem oğlu Mesîh'i (İsa'yı) rabler edindiler. Halbuki onlara ancak tek ilâha ibâdet/kulluk etmeleri emrolundu. O'ndan başka ilâh yoktur. O, bunların ortak koştukları şeylerden uzaktır." (9/Tevbe, 31)

"Kendilerine Kitap verilenlerden Allah'a ve âhiret gününe inanmayan, Allah ve Rasülü' nün haram kıldığını haram saymayan ve hak dini kendine din edinmeyen kimselerle, küçülerek elleriyle cizye verinceye kadar savaşın." (9/Tevbe, 29)

Benî İsrâille İlgili Bazı Hadis-i Şerifler

"İsrâiloğulları hakkında konuşun. Bu konuda konuşmanızda (onları devamlı gündemde tutmanızda) bir sakınca yoktur." (Buhâri, Enbiyâ 50; Ebû Dâvud, İlim 11; Tirmizi, İlim 13; Ahmed bin Hanbel, II/159; Dârimî, Mukaddime 6)

"Sizden öncekilerin yolunu adım adım, karış karış izleyeceksiniz. Eğer onlar bir kertenkele/sürüngen deliğine girse, siz de gireceksiniz.' 'Ey Allah'ın Rasulü, yahudilerin ve hıristiyanların yolunu mu?' diye sorduk. 'Başka kim olacak?' dedi." (Buhâri, İ'tisâm 14; Müslim, İlim 6; İbn Mâce, Fiten 17; Ahmed bin Hanbel, III/84)

"Ümmetim, önceki ümmetlerin yolunu adım adım, karış karış izlemeden kıyamet kopmaz. 'Ey Allah Rasulü, Farslar ve Rumlar gibi mi?' denildi. 'Başka kim olacak?'" buyurdu. (Buhâri, İ'tisam 14)

"Ümmetimin başına İsrâiloğullarının başına gelenin aynısı gelecek. Tıpkı bir ayakkabı kalıbıyla ayakkabının birbirine uyduğu gibi. Hatta, eğer onlardan biri annesine açıktan varsa, ümmetimden de aynısını yapan çıkacak. Ve İsrâiloğulları 72 gruba bölünmüştü; ümmetim de 73 gruba ayrılacak." (Tirmizî, İman 18)

"Benî İsrâîl'in ilk terk ettiği şey şuydu: Bir kimse diğeriyle bir araya gelir, biri diğerine derdi ki: 'Ey falan, Allah'tan kork ve böyle yapmayı bırak, kuşkusuz bu sana helâl değil.' Ertesi gün karşılaştıklarında onu yine aynı şeyi yaparken görür. Bu durum o adamla yemesine içmesine, onunla oturup kalkmasına engel olmaz. Adamın günahıta ısrar etmesine rağmen dostluğunu sürdürürdü. Allah da onların bazısıyla bazısının kalbini mühürledi: "De ki: 'ey ehl-i kitab, dininizde haksız yere aşırılığa dalmayın ve önceden sapmış, birçoklarını da saptırmış, doğru yoldan şaşmış bir milletin keyiflerine uymayın" (5/Mâide, 77) âyetini okudu. Sonra ekledi: "Hayır, vallahi ya iyiliği emreder, kötülükten nehyedersiniz, hakka aykırı davrananı hakka çevirirsiniz ve haktan ayrılmasına engel olursunuz; ya da Allah sizin kalplerinizi yahudilerin kalplerine benzetir, sonra onlara lânet ettiği gibi size de lânet eder." (Ebû Dâvud, Melâhim 17 (4336); Tirmizî, Tefsir 5/6 (3047)).

Kur'an-ı Kerim'de İsrâiloğullarıyla ilgili çok sayıda âyet-i kerime vardır. 712 âyet, direkt olarak bu konuyla ilgilidir. Kur'an-ı Kerim, İsrailoğullarının Firavun baskısı altındaki yaşayışları, ondan kurtulmaları ve daha sonra Hz. Musa ile geçen ve daha çok olumsuzluklarla dolu olan yaşayışları üzerinde durur.

İsrâiloğullarının Tarihi

İsrâîl, Hz. Yâkub'un lâkabıdır. Bilindiği gibi Hz. Yâkub, Hz. İbrâhim'in Hz. İshak'tan olma torunudur. İsrâiloğulları, Hz. Yakub'un 12 oğlunun neslinden gelenlerin tümüne verilen ortak addır. Hz. Yakub'un büyük atası Hz. İbrahim, Sümer'deki Ur şehrinde gelmiş ve milattan yaklaşık 2200, Hz. Musa'dan da 1000 yıl önce Filistin'e yerleşmiştir. İsrâiloğullarından Mısır'a ilk yerleşen Hz. Yusuf'tur. Kardeşlerinin kıskançlık ve ihaneti sebebiyle Hz. Yusuf'un esaretle başlayıp Mısır hükümetinde yetkili olana kadar varan serüveni sonucunda, Filistin'de çıkan bir kıtlık nedeniyle 70 kişilik bir kabileyle Mısır'a gelip yerleştiler.

İsrâiloğulları, ataları Hz. İbrahim'den beri tevhid akidesine inanan müslüman bir neslin torunuydular. Tümü de peygamber çocuğu olan 12 kardeşten üreyen bu topluluğu Hz. Yusuf Mısır'a yerleştirdiğinde tek Allah'a iman ediyorlar, ataları

Hız. İbrahim, İşhak ve Yakub'un inancını sürdürüyorlardı. Kur'an'a göre, ölüm döşegindeki babalarına, tevhidden ayrılmayacaklarına dair söz vermişlerdi.

Yakup (İsrâil) peygamberin oğullarından Hız. Yusuf'un Mısır'da söz sahibi olup, babası ve kardeşlerini Mısır'a yerleştirmesinden sonra İsrailoğulları Mısır'da hâkim duruma gelmişlerdi. Ancak zamanla adaleti ihlâl etmeleri, Firavunların yeniden işbaşına geçmeleriyle sonuçlanmış ve İsrailoğulları Mısır'da efendi durumundan köle durumuna düşmüşlerdi.

Allah, İsrailoğullarına tarih boyunca birçok peygamber göndererek onları yalnız Allah'a kulluk etmeye, ataları İbrahim'in "Hanif" yoluna döndürmeye çalışmıştır. Fakat İsrailoğullarının, peygamberleriyle araları genellikle kötü gitmiş, peygamberlerini yalanlamaktan, yalnız bırakmaktan ve hatta öldürmekten geri durmamışlardır. Kur'an'ın anlatımıyla *"onlara ne zaman bir peygamber, hoşlarına gitmeyen bir şey getirse büyüklük taslamışlar, kimini yalanlamışlar, kimini de öldürmüşlerdir."* (2/Bakara, 87; 5/Mâide, 70)

İsrâiloğulları, son peygamber Hız. Muhammed'in rasul olarak gönderildiği günlerde de aynı minval üzere yaşamaya devam ediyorlardı. Onlardan pek azı hariç adları devamlı fesad, isyan ve azgınlıkla beraber anılmıştır.

Firavun ve İsrâiloğulları

Mısır'da hâkim sınıf kıptîler olmasına rağmen, İsrâiloğulları ülkenin ticaret ve zenaatinde önemli rol oynuyorlardı. Bu durum, Firavun'u etnik temizlik yapmaya itti. O kadar ki, kabilenin tüm erkek çocuklarını daha doğar doğmaz boğazlayarak, bilinçli bir etnik temizlik politikası uyguladı. Ağır işlere koşulmaları sebebiyle ihtiyarlar arasında ölüm çoğaldı. Kıpti reisleri Firavun'a çıktılar ve şöyle dediler: İsrailoğullarının yaşlıları arasında ölüm arttı. Sen ise küçüklerini öldürüyorsun; sonra işler başımıza kalacak, hizmet için bizden başkası kalmayacak. Bunun üzerine Firavun bütün İsrailoğulları yok olmasın diye çocukların bir sene öldürölüp, bir sene bırakılmasını emretti.

Allah Teâlâ, Firavun'un İsrâiloğullarına karşı zulmü ve çocuklarını öldürüşüne şöyle işaret etmektedir: *"Sana Musa ile Firavun'un haberlerinden bir kısmını, iman edecek bir zümrenin faydalanması için gerçek olarak okuyacağız. Firavun Mısır'da baş kaldırmış, halkını fırkalara bölüp kendisine bağlamıştı. Onlardan bir zümreyi ezmek istiyor, bunların oğullarını boğazlatıyor, kadınlarını diri bırakıyordu. Çünkü o, fesatçılardandı. Biz ise istiyorduk ki; yeryüzünde o ezilmekte olan mustaz'aflara lutfedelim, onları hayırda önderler yapalım ve kendilerini Firavun mülkünün mirasçıları yapalım."* (28/Kasas, 3-5)

Bu ortamda Allah bir çocuğu bu soykırımdan kurtardı (28/Kasas, 3-13) ve Firavun'un eliyle onu büyüterek kendisine peygamberlik verdi. Allah, mustaz'af durumunda olan bu kavme luftetmek, onları önderler yapmak, Firavun mülküne mirasçı kılmak üzere içlerinden biri olan Hz. Musa'yı, yoldan çıkmış, azgın, zâlim Firavun ve adamlarına elçi olarak gönderdi (28/Kasas, 5-32; 20/Tâhâ, 24-43). Allah, Hz. Musa'ya kardeşi Harun'u da yardımcı olarak verdi ve Mısır'a, Firavun'a ve köleleştirilmiş halkına tebliğini sunmak üzere gönderdi (20/Tâhâ, 29-36, 47, 48).

Firavun'un bütün azgınlığına rağmen yumuşak sözlerle hitabına başlayan Hz. Musa, Firavun'dan İsrâiloğullarını serbest bırakmasını istedi (20/Tâhâ, 44, 47; 26/Şuarâ, 17). Hz. Musa onlara apaçık âyetlerle geldiği halde Firavun yalanladı ve ilk atalarından böyle bir şey işitmediğini, Musa'nın kendilerinin örnek dinlerini değiştirmek için gelmiş bir sihirbaz olduğunu ve yeryüzünde fesad çıkarmaya çalıştığını söyledi (20/Tâhâ, 63; 28/Kasas, 36; 40/Mü'min, 26). Yine Hz. Musa ve Hz. Hârun'un davetine karşılık Firavun, onları nankörlükle suçladı, tehdit ve alaylarından sonra onları ülkesinin en iyi sihirbazlarıyla yarıştırdı (26/Şuarâ, 19; 20/Tâhâ, 44-76; 28/Kasas, 36, 39).

Hz. Musa, bir taraftan Firavun ve ileri gelen adamlarıyla mücadele ederken, diğer taraftan da İsrâiloğullarını eğitmeye, onları Firavun ile olan mücadeleleri için hazırlamaya çalışıyor, yalnız Allah'a dayanmalarını istiyordu (10/Yûnus, 84-87). Hz. Musa'nın sabır tavsiyelerine karşı İsrâiloğulları yeterli mücadeleyi vermeden hemen kurtarılmaları gerektiğini düşünüyorlar, "inandık" diyerek Musa peygamberin yanında olduklarını söylemelerinin kurtuluşları için yeterli olduğunu sanıyorlardı. *"Sen bize gelmeden önce de işkence ediliyordu, sen geldikten sonra da."* diyorlardı (7/A'râf, 128-129).

Firavun'un zulmünden korkan İsrâiloğullarından ancak küçük bir grup Hz. Musa'ya inandı (10/Yûnus, 83). Zaten Firavun da onları pek adam yerine koymuyordu (26/Şuarâ, 54-55). Ama yine de onlar kendilerini doğru yola iletmeyen, kendilerini küçümseyen Firavun'un emrine uymuşlardı. Firavun'un gözünde onlar bir hiçti, kendisi Mısır'ın tek hâkimi (43/Zuhruf, 51), yeryüzünde büyük bir yere sahip (28/Kasas, 4; 29/Ankebut, 39), insanları korkutacak, sindirecek gücü olan (10/Yûnus, 83; 26/Şuarâ, 54-56), bundan dolayı da tuğyan etmekten geri durmayan 20/Tâhâ, 24-43) biriydi.

Tüm bu özellikleriyle Firavun, onları doğru yola götüremezdi ve de götürmedi, sapıklığa itti (20/Tâhâ, 79). Fakat Firavun bunu yaparken, dünyadaki tüm sapık azgınlara yaptığı gibi doğruluk(!) adına yapıyordu. Bir konuşmasında şöyle diyordu: *"Ben size ancak doğru gördüğüm yolu gösteriyorum ve sizi ancak doğru yola götürüyorum."* (40/Mü'min, 29).

Onun yaptığı zorbalık, zulüm, azgınlık ve tuğyan, halkının yüce menfaatleri için gerekliydi, kendisi son derece iyi niyetli(!) olduğu halde, Hz. Musa ve yanındakiler bunu anlamıyordu. O, Hz. Musa'nın dâvetine anlam veremiyor ve *"Ey Musa, sanıyorum ki sen büyülenmişsin"* diyordu. Firavun'un bu sözüne Hz. Musa'nın karşılığı gayet açık ve çıldırtıcıydı: *"Ey Firavun, ben de seni mahvolmuş olarak görüyorum."* (17/İsrâ, 101, 102).

Firavun, Hz. Musa'nın kendisine karşı bu rahat konuşması karşısında bir gün sinir krizi içinde *"bırakın beni, şu Musa'yı öldüreyim de o gitsin Rabbini çağırsın da kurtulsun"* (40/Mü'min, 26) diye bağırmıştı. Ama onu öldürmek hesaplarına gelmediği için öldürmediler. Allah'ın hesabı ise herkesin hesabını kuşatacak kadar güçlü ve kapsamlıydı. Onların hesapları ise çok zayıf ve basitti (7/A'râf, 183; 40/Mü'min, 25; 4/Nisâ, 76).

Hz. Musa, yıllarca süren çalışmalarıyla İsrâiloğulları içinde sabreden (direnen) bir topluluk oluşturmaya muvaffak oldu (10/Yûnus, 85-86). Ve beklenen an geldi. Allah'ın *"kullarımı geceleyin yürüt, Firavun'un yetişmesinden korkma!"* (20/Tâhâ, 77) emriyle Hz. Musa kavmini Mısır'dan çıkarttı. İsrâiloğullarının Hz. Musa ile çıkışlarını ve Kızıldeniz'i geçişlerini Kur'an şöyle anlatıyor: *"Musa'ya: 'Kullarımı yola çıkar, çünkü takip edileceksiniz, diye vahyettik. Firavun da şehirlere toplayıcılar gönderdi. Onlara şöyle dedi: 'Şüphesiz ki, bunlar (İsrâiloğulları) önemsiz bir topluluktur. Böyle iken onlar bizi öfkeliyorlar. Biz ise uyanık bir toplumuz.' Bu suretle Firavun ve kavmini"*

bostanlardan, akar sulardan, hazinelerden ve şerefli makamlardan çıkardık. İşte çıkarışımız böyle oldu. Ve İsrâiloğullarını onlara mirasçı kıldık. Derken Firavun ve taraftarları güneş doğarken onların arkalarına düştüler. Ne zaman ki iki ordu birbirine girdi, Musa'nın ashâbı dedi ki; 'muhakkak erişilip yakalandık.' Musa 'hayır' dedi. 'Şüphesiz ki Rabbim benimle beraberdir. O, beni selâmet yoluna iletecektir.' Bunun üzerine Musa'ya; 'Asanı denize vur' diye vahyettik. Vurunca derhal deniz yarıldı. Her parçası kocaman dağ gibi oldu. Ötekileri de (Firavun ve ordusunu) buraya yanaştırdık. Musa ile beraberinde olan kimseleri toptan kurtardık. Sonra diğerlerini suda boğduk. Bunda elbette bir ibret vardır. Fakat onların çoğu iman etmiş değildi." (26/Şuarâ, 52-67).

Daha dün havasından yanına varılamayan, yeryüzünün büyük tâğutu, kendisini halkının tek ilâhı gören, yeryüzünde büyüklük taslayan, hiç ölmeyeceğini sanan Firavun, şimdi boğuluyor ve daha önce hiç değer vermediği Musa ve Harun'un Rabbine iman ettiğini, O'ndan başka ilâh olmadığını ve artık O'na teslim olduğunu söylüyordu (10/Yûnus, 90; 26/Şuarâ, 53-66; 7/A'râf, 134, 137).

Allah onu ve askerlerini ateşe çağıran önderler olarak yakaladı, denizde boğdu ve kıyamete kadar da adlarının lânetle anılmasını sağladı. Kıyamet günüyse onlar çirkinleştirilmiş ve kovulmuş kimselerden olacaklardır (28/Kasas, 39-42).

Firavun'dan Kurtulduktan Sonra İsrâiloğulları

Allah, İsrâiloğullarını ihsânına mazhar ettiği, diğer toplumlara karşı üstün kıldığı halde onlar, Allah'ı bırakıp, başka putlar istiyorlardı. *"İsrâiloğullarını denizden geçirdik. Denizi geçince, orada kendilerine ait birtakım putlara tapan bir kavme (buzağıya tapan Amalika kavmine) rastladılar. Bunun üzerine: 'Ey Musa, onların nasıl tanrıları (putları) varsa, sen de bizim için öyle bir tanrı yap!' dediler. Musa: 'Gerçekten siz câhil bir toplumsunuz' dedi. Şüphe yok ki, bunların içinde bulundukları (din) helâke mahkûmdur, yıkılmıştır. İbadet diye yapmakta oldukları da bâtıldır, boş şeydir. Allah sizi âlemlere üstün kılmışken ben size ilâh olarak, Allah'tan başka bir tanrı mı arayacakmışım?" (7/A'râf, 138-140)*

İsrâiloğulları Kızıl Deniz'i geçtikten sonra susadılar, kavurucu sıcaktan rahatsız oldular. Bu durumlarını Hz. Musa'ya arzetttiler. *"Biz İsrâiloğullarını oymaklar halinde on iki kabileye ayırdık. Kavmi kendisinden su isteyince, Musa'ya 'asanı taşa vur!'" diye vahyetti. Derhal ondan on iki pınar fışkırdı. Her kabile içeceği yeri belledi. Sonra üzerlerine bulutla gölge yaptık, onlara kudret helvası ve bıldırcın eti indirdik. (Onlara dedik ki) 'Size verdiğimiz rızıkların temizlerinden yiyin.'* Ama onlar (emirlerimizi dinlememekle) bize değil; kendilerine zulmediyorlardı." (7/A'râf, 160)

Mısırlılarla beraber yaşamaları sebebiyle İsrâiloğullarının kalplerinde putperestlik iyice kök salmıştı. Bunun en belirgin görüntülerinden biri, altın buzağıya tapmalarıdır. İsrâiloğulları Firavun'dan kurtulup Sina'ya geçtikten sonra Hz. Musa, kavmini Hz. Hârûn'a bırakarak Tur dağına gitti. Çünkü daha önce Allah Teâlâ ile kırk gece için sözleşmişti (2/Bakara, 51). Bu buluşmada Allah ona Kitab'ı ve Furkan'ı verdi (2/Bakara, 53).

Ancak İsrâiloğulları onun gelmesine kadar sabredemediler ve Hz. Harun'un tüm uyarılarına rağmen Sâmirî'nin önderliğinde bir buzağı heykeli yaparak ona tapmaya başladılar. *"Allah, Musa'ya; 'Biz senden sonra kavmini imtihan ettik ve Sâmirî onları yoldan çıkardı.'" buyurdu. Bunun üzerine Musa, öfkeli ve üzüntülü olarak kavmine döndü. Ey kavmim! dedi, Rabbiniz size güzel bir vaadde bulunmamış mıydı? Şu halde size zaman mı çok uzun geldi, yoksa üstünüze Rabbinizin gazabının inmesini mi istediniz ki, bana olan vâdinizden döndünüz? Dediler ki: 'Biz sana olan vâdimizden, kendi kudret ve irâdemizle dönmedik. Fakat biz, o kavmin (Mısır'lıların) zînet eşyasından birtakım ağırlıklar yüklenmiş, sonra da onları atmıştık; aynı şekilde Sâmirî de atmıştı. (Sâmirî'nin telkini ile zînetleri eritmek ve buzağı yapmak için ateşe attılar.)"*

Bu adam, onlar için böğürebilen bir buzağı heykeli icat etti. Bunun üzerine: 'İşte, dediler, bu, sizin de, Musa'nın da tanrısıdır. Fakat onu unuttu. O şeyin, kendilerine hiçbir sözle mukabele edemeyeceğini, kendilerine ne bir zarar ve ne de bir fayda vermek gücünde olmadığını görmezler mi? Hakikaten Harun, onlara daha önce: 'Ey kavmim! demişti, siz bunun yüzünden sadece fitneye uğradınız. Sizin Rabbiniz şüphesiz çok merhametli olan Allah'tır. Şu halde bana uyun ve emrime itaat edin.' Onlar: *'Biz dediler, Musa aramıza dönünceye kadar buna tapmaktan asla vazgeçmeyeceğiz!'* (Musa, döndüğünde:) *'Ey Harun! dedi, sana*

ne engel oldu da, bunların dalâlete düştüklerini gördüğün vakit peşimden gelmedin? Emrime âsi mi oldun?' Harun: 'Ey annemin oğlu! dedi, saçımı sakalımı yolma! Ben, senin; 'İsrâiloğullarının arasına ayrılık düşürdün; sözümü tutmadın!' demenden korktum.' Musa: Ya senin zorun nedir, ey Sâmirî? dedi. O da: 'Ben onların görmediklerini gördüm. Zira, o elçinin izinden bir avuç (toprak) alıp onu (erimiş mücevherlerin içine) attım. Bunu böyle nefsim bana hoş gösterdi' dedi. Musa: 'Defol! dedi, artık hayatın boyunca sen; 'bana dokunmayın!' diyeceksin. Ayrıca senin için, kurtulamayacağın bir ceza günü var. Tapmakta olduğun tanrına da bak! Yemin ederim, biz onu yakacağız; sonra da onu parça parça edip denize savuracağız! Sizin ilâhınız, yalnızca, kendisinden başka ilâh olmayan Allah'tır. O'nun ilmi her şeyi kuşatmıştır." (20/Tâhâ, 85-98)

Hz. Musa, içinde Rablerinden korkanlar için yol gösterme ve rahmet olan levhaları aldı ve kavmine tebliğ etti. Onları temizlemeye, Allah'a salih kullar olarak her türlü geçici, gerçek gücü olmayan, Allah tarafından yaratılmış şeylere kulluktan kurtarmaya çalıştı. Allah onları çeşitli rızıklarla besledi ve onlara tertemiz sular vererek ikramda bulundu. Onları buluttan gölgelerle gölgelendirdi (7/A'râf, 160). Fakat onlar bunu az bularak Hz. Musa'dan kendilerine daha başka sebze ve meyvelerden vermesi için Allah'a dua etmesini istediler. Allah da onlara istediklerinin yerine gelmesi için yakınlarındaki bir şehre karşı hareket etmeye çağırınca onlar hemen yan çizdiler. Ve sonuçta zillet ve meskenet (yoksulluk) damgasını hak ettiler, Allah'ın gazabına uğradılar.

Hz. Musa, İsrâiloğullarını Firavun'dan kurtarmıştı ama, onları başı boşluklarından, vurdumduymazlıklarından ve Allah'ın emirlerine karşı hareketsizliklerinden kurtaramıyordu. Hz. Musa onları ne zaman bir emrin yerine getirilmesi için çağırırsa yüz çeviriyorlar, o işi yerine getirmemek için ellerinden gelen her çareye baş vuruyorlardı. Hz. Musa bir keresinde bir buzağı kesmeleri konusundaki Allah'ın emrini onlara bildirmişti. Onlar, hemen kesmemek için onun nasıl bir buzağı olduğunu, rengini, yaşını vb. sormaya başlamışlar, en sonunda soracak bir şey bulamayınca kesmişlerdi, ama az kalsın kesmeyeceklerdi (2/Bakara, 67-71). Onlar peygamberle-rinin kendilerine olan emirlerine karşı küstahça "işittik/anladık, isyan ediyoruz" diyerek meydan okuyorlardı (2/Bakara, 93; 4/Nisâ, 46). Bir defasında da Hz. Musa onlara Allah'ın kendilerine olan nimetlerini hatırlatıp Allah için kendilerine va'd edilen toprakları ele geçirmeğe davet edince onlar her zaman olduğu gibi yine yan

çizmişler ve *"sen ve Rabbin gidin, savaşın; biz burada oturuyoruz"* demişlerdi (5/Mâide, 20-26).

İşte İsrâiloğulları kendilerine her türlü zulmü yapan, onları köleleştiren Firavun'dan kurtaran Hz. Musa'ya karşı istikrarlı bir şekilde lâkayt ve küstahça davranışlarını sürdürüyorlar, pek azı hariç itaate yaklaşmıyorlardı. Hz. Musa'nın sağlığında böyle olan bu kavim, ondan sonra da aynı huylarını sürdürmüştür. Onların bu halini Kur'an-ı Kerim, çeşitli ifadelerle anlatmaktadır. Meselâ şu âyetler, onların genel karakterinin anlaşılması için yeterli bilgiyi verir:

"İçlerinden pek azı hariç, onlar hâindir. (5/Mâide, 13)

"Onlar, sözlerinden dönerler, kelimeleri tahrif ederler/yerlerinden değiştirirler ve uyarıl-dıkları şeyden pay (öğüt) almayı unuturlar." (5/Mâide, 13)

"Onlar fâsık bir topluluktur." (5/Mâide, 26)

"Onlar kibirlerinden dolayı kendilerine yasaklanan şeylerden vazgeçmezler." (7/A'râf, 166)

"Onlar Allah'ın âyetlerini inkâr ederler, peygamberleri kendilerine hoşlanmadıkları bir şey getirince büyüklük taslayarak reddederler, peygamberlerini yalanlar veya öldürürler." (2/Bakara, 61, 87; 5/Mâide, 70)

"Yaptıkları kötülüklerden dönmezler, ısrarla devam ederler." (5/Mâide, 79)

İsrâiloğulları genel olarak bu olumsuz özelliklerine rağmen içlerinden sabredip takvaya sarılanlar çıkabiliyor ve Allah da onlardan yol gösterici imamlar/önderler çıkararak onları kurtarıyordu (32/Secde, 24). Yine Hz. Musa'dan sonra İsrâiloğullarına lider olarak seçilen Tâlût'a takva ile sabrederek uyanlar çıkmış ve Allah o çok küçük topluluğu düşmanlarına karşı galip getirmişti (2/Bakara, 246-251). Çünkü Allah sabredenlerle/direnenlerle

beraberdır. Sabreden topluluk az da olsa, Allah'ın izniyle çok topluluğa galip gelecektir (2/Bakara, 249).

Hız. İsa ve Benî İsrâil

Hız. İsa, tüm kötü vasıfları içine iyice sindirmiş, İncil'in tâbiriyle "İsrâil evinin kaybolmuş koyunları"na (Matta, 10/6) tebliğ başlایınca onlar ona karşı tuzaklar kurmaya, iftira ve yalanlama kampanyasına başlamışlardı. Onun sihirbaz olduğunu iddia ediyorlardı (5/Mâide, 110). Oysa Hız. İsa onlara örnek alacakları bir lider olarak gönderilmiş, çeşitli mucizelerle desteklenmiş, kendilerine daha önce haram kılınan bazı şeyleri Allah'ın izniyle helâl kılarak onların yükünü hafifletmek için gelmiş olmasına rağmen İsrâiloğulları ona tuzak kurmaktan geri durmamışlardı (3/Âl-i İmran, 49-54).

Çünkü onların örneğē, lidere ihtiyaçları yoktu ve kendi kendilerine yeteceklerine inanmaktaydılar ve diledikleri gibi yaşayacaklardı. Sonuçta bu çabalarıyla Hız. İsa'yı öldürdüklerine inanarak ondan kurtulmuş olmanın övüncüyle yollarına devam etmişlerdi (4/Nisâ, 157). Ve onların bu konudaki tavırları Kur'an'da şöyle anlatılır:

"İsrâiloğullarından kâfir olanlar, Davud ve Meryem oğlu İsa diliyle lânetlenmişlerdir. Bunun sebebi, isyan etmeleri ve haddi/sınırı aşmalarıdır. Onlar, işledikleri kötülükten birbirini vazgeçirmeye çalışmazlardı. Andolsun yaptıkları ne kötüdür! Onlardan çoğunun, kâfirlerle dostluk ettiklerini görürsün. Nefislerinin onlar için (âhiret hayatları için) önceden hazırladığı şey ne kötüdür. Allah onlara gazab etmiştir ve onlar azap içinde devamlı kalıcıdırlar." (5/Mâide, 78-80)

Hız. Muhammed (s.a.s.) ve İsrâiloğulları

Hicretten önce Hız. Muhammed (s.a.s.), İsrâiloğullarıyla çok fazla bir ilişkiye girmemiştir. Mekke'de daha çok yabancı unsur olarak hristiyanlar bulunmakta iken, yahudilerin asıl yoğun olarak bulundukları yerler, Medine ve Hayber'di.

Kur'an-ı Kerim'deki bazı ifadelerden Mekke'lilerin İsrâiloğullarıyla ilişkileri olduğunu anlamaktayız. Meselâ, Mekke'li müşriklerin inkârına karşılık Şuarâ suresindeki bir âyet, İsrâiloğulları âlimlerinin Kur'an'ın doğruluğuna şahitliklerini delil olarak gösterir (26/Şuarâ, 197). Yine benzer bir ifade de Ahkaf suresinde yer alır (bkz. 46/Ahkaf, 10).

Bu âyetlerin dışında genel olarak "eh-i kitap" ifadesiyle yahudi ve hristiyanları birlikte ifade eden birçok Mekkî âyet vardır. Bu âyetleri incelediğimizde Mekke'deki ehl-i kitab'ın Kur'an'a ve Hz. Peygamber'e karşı olumlu bir tavır içinde olduklarını söyleyebiliriz. (Bkz. 28/Kasas, 52-53; 13/Ra'd, 36; 17/İsrâ, 107; 7/A'râf, 157).

Hicretten itibaren İsrâiloğullarının bu olumlu tavrı, yerini yavaş yavaş yalanlamaya, ilgisizliğe, bazen de asılsız iddialarla iftiralara varan bir seyir takip etmiştir. Hatta onlarla mücadelenin, Hicret'ten önce Medine'de müslümanlar belli bir taban oluşturmaya başladığı günlerde başladığını söyleyebiliriz. Mekkî dönemin son suresi sayılabilecek Ankebut suresindeki şu âyet, bunu çağrıştırmaktadır: *"İçlerinden zulmedenler hariç Kitap ehliyle en güzel tarzda mücadele edin ve deyin ki: 'Bize indirilene de, size indirilene de inandık. İlâhımız ve ilâhınız birdir ve biz O'na teslim olanlarıdır.'" (29/Ankebut, 46)*

Bu mücadele, özellikle Hicretin ilk yılında sıcak bir çatışmaya dönüşmedi. Ancak müslümanların gittikçe güçlenmesi Medine'de İslâm'dan önce önemli bir güç olan yahudileri rahatsız etmeye başladı ve onlar da bu rahatsızlıklarını çeşitli şekillerde ifadeye başladılar. İlk sıcak çatışma Medine'deki üç yahudi kabilesinden biri olan Benî Kaynuka ile yaşandı. Hicrî birinci yılın sonlarına doğru önce kendilerini İslâm'a davet eden Hz. Peygamber'i tehdit eden Benî Kaynuka yahudileri, arkasından da kendilerine ait bir kuyumcu dükkânında bir müslüman kadına saldırıda bulundular ve kadına yardım etmeye gelen bir müslümanı da şehid ettiler.

Ve bu olaylardan sonra müslümanlar, Benî Kaynuka yahudileri ile savaştılar ve sonuçta Medine'den topluca sürüldüler. Diğer bir yahudi kabilesi olan Benî Nâdir ise Bedir savaşında müslümanların galibiyetinden son derece rahatsız oldular. Onlardan biri olan şair Kâ'b bin Eşref'in Mekke'li müşrikleri müslümanlar aleyhine kışkırttı ve müslümanlar tarafından cezalandırıldı. Medine sözleşmesindeki yükümlülüklerini yerine getirmeye yanaşmamaları ve

kendileriyle görüşmek üzere mahallelerine gelen Peygamberimiz'e suikast girişimleri müslümanlarla Benî Nâdir yahudilerini savaş noktasına getirdi. Sonuçta müslüman olanlar Medine'de kaldı, diğerleri sürüldü.

Üçüncü yahudi kabilesi Benî Kureyza ise müslümanların en hassas günlerini yaşadıkları Hendek savaşında sözleşmelerini bozarak Mekke'li müşriklerle işbirliğine girdiler. Ve Hendek savaşından hemen sonra da kuşatılarak teslim olmaya zorlandılar. Ve Tevrat'ın hükümlerine göre yargılanarak öldürüldüler. Böylece Hicret'in beşinci yılından itibaren Medine, yahudilerden tamamen temizlenmiş oldu. Hicrî 7. yılda Hayber'in fethiyle Arabistan yarımadası yahudilerden tümüyle temizlendi.

Müslümanların Medine'ye hicreti ve orayı merkez edinmelerinden sonra müslümanlar ile İsrâiloğulları, aynı bölgede yaşamaya başladılar. Yahudilerin İslâm'a karşı tavırlarına paralel olarak Kur'an'ın onlar hakkındaki anlatımları da sertleşmiştir. Mekkî surelerde daha çok onların Firavun ile olan ilişkileri ve ondan kurtulduktan sonra Hz. Musa ile birlikte geçirdikleri günler anlatılır. Bu anlatımlar içinde de onların acelecilikleri, Hz. Musa'ya karşı olan olumsuz tavırları ve buzağıya tapmaları gibi olumsuzlukları A'râf, Tâhâ, Şuarâ ve Kasas gibi Mekkî surelerde dile getirilmekle birlikte o gün yaşamakta olan İsrâiloğullarıyla bağlantılar kurularak yapılan anlatımlar, Medine'de inzal olan Bakara, Âl-i İmran, Nisâ ve Mâide gibi surelerde de yer almıştır.

Peygamberimiz, Hicretten sonra onların müslüman olmaları için sürekli çalışmış, mahallelerine giderek onlara tebliğde bulunmuştur. İçlerinden bir kısmı müslüman olmakla birlikte, çoğu İslâm'a girmeye yanaşmamıştır. Özellikle Medine döneminin ilk suresi kabul edilen Bakara suresinde İsrâiloğullarının geçmişteki olumsuz tavırlarına devam ettikleri vurgulanmıştır. Bu anlatımlarda onlar, atalarının karakterinden ayrılarak İslâm'a samimiyetle bağlanmaya çağırılmışlardır. Daha önceden bir peygamberin gelmesini bekleyip durdukları hatırlatılarak, gönderilen peygambere uymaları istenmiştir (2/Bakara, 89). Ancak onlardan çoğu "atalarının yolu"na uymakta ısrar etmişlerdir (2/Bakara, 170). (1)

İsrâiloğullarının Karakteri / Yahudileşme Alâmet ve Özellikleri

1. Allah'a vermiş oldukları ahdi/sözü bozmak (2/Bakara, 55, 61, 65, 84, 86, 90, 93, 100; 3/Âl-i İmran, 112; 4/Nisâ, 154-155; 5/Mâide, 3, 60).
2. Maymunlaşmak (2/Bakara, 65; 7/A'râf, 166).
3. Kör ve sağır kesilmek (5/Mâide, 70-71).
4. Başka tanrılara da inanmak ve onları da güçlü görmek (2/Bakara, 93).
5. Yalnız Allah'a güvenip sadece O'ndan korkmamak (10/Yûnus, 84; 26/Şuarâ, 61-62).
6. Altın buzağıya (altına, elleriyle yaptıkları heykele ve buzağıya) tapmak (2/Bakara, 51-54; 7/A'râf, 148-152; 20/Tâhâ, 86-98; 29/Ankebut, 92).
7. Güzel nimetlere nankörlük (2/Bakara, 61).
8. Cihad ve savaş görevinden kaçmak, ölümden korkmak (5/Mâide, 21-26; 2/Bakara, 46, 95, 246, 249; 59/Haşr, 14).
9. Fesat/bozgunculuk (5/Mâide, 64, 81; 7/A'râf, 163; 17/İsrâ, 4-7).
10. Allah'ın hükümleriyle hükmetmemek (5/Mâide, 44, 45, 47; 62/Cum'a, 5).
11. Peygamberleri yalanlamak ve öldürmek (2/Bakara, 87).
12. "Gözümüzle görmeden inanmayız" demek (2/Bakara, 55).
13. İkrar ettikten hemen sonra inkâr etmek (2/Bakara, 63-64; 4/Mâide, 12).
14. Kitab'ı değiştirmek (2/Bakara, 211, 41-42, 59, 75, 79).
15. Tahrif etmek; Kelimeleri konuldukları yerden değiştirip anlamlarını çarpıtmak (2/Bakara, 75; 4/Nisâ, 46; 5/Mâide, 13, 41; 7/A'râf, 162).
16. Hakka bâtili karıştırmak (2/Bakara, 42).
17. Ketmetmek; Açıklamaları gereken bilgileri gizlemek (2/Bakara, 159, 174; 3/Âl-i İmran, 187; 5/Mâide, 15; 6/En'am, 91).
18. Alçak dünyanın metânını, âhirete tercih etmek (7/A'râf, 169).
19. Hayırlıyı hayırsızla değiştirmek (2/Bakara, 61).
20. Ahireti dünyayla değiştirmek (2/Bakara, 86)
21. İsyankârlık ve aşırı gitmek (2/Bakara, 61, 65; 3/Âl-i İmran, 112; 4/Nisâ, 160-161; 5/Mâide, 78; 6/En'am, 146).

22. "İşittik ve isyan ettik" diyecek kadar küstahlaşmak (4/Nisâ, 46).
23. Gerekli gördükleri her yalanı söyleyebilmek (5/Mâide, 40-42).
24. Devamlı harp ve fitne çıkarmaya çalışmak (5/Mâide, 64)
25. Firavun'un işbirlikçisi kapitalist Karun'a özenmek: (28/Kasas, 79).
26. Rüşvet alıp vermek (5/Mâide, 42, 62).
27. Fâiz yemek (3/Âl-i İmran, 161; 4/Nisâ, 161).
28. Başkalarının malını haksız yere yemek (3/Âl-i İmran, 161).
29. Bâtıl yollarla insanların mallarını yemek (3/Âl-i İmran, 75; 4/Nisâ, 161; 9/Tevbe, 34).
30. Cimrilik (Kendi malında) (4/Nisâ, 53).
31. Müsrif olmak/savurganlık (Doğa ve diğer insanlar konusunda) (5/Mâide, 32).
32. Nankörlük (2/Bakara, 40, 47, 122; 5/Mâide, 20; 10/Yûnus, 93).
33. Dünyaya çok hırslı/düşkün olmak ve dünyayı aşırı sevmek (2/Bakara, 96; 4/Nisâ, 53; 7/A'râf, 169).
34. Zâlimlik (2/Bakara, 92).
35. Kasvet/Kalp katılığı, kalbin taşlaşması (2/Bakara, 74).
36. Kalbin perdelenmesi, kılıflanması (2/Bakara, 88).
37. Kalbin mühürlenmesi (3/Âl-i İmran, 155).
38. Kalbindeki sapma dolayısıyla kör ve sağır duruma gelmek (5/Mâide, 78).
39. Sûret-i haktan gözükerek başkalarına iyiliği emredip kendi nefsinin dışta bırakılması (2/Bakara, 44).
40. İyiliği emredip kötülükten sakındırma görevini yapmamak (5/Mâide, 79).
41. Aşırılık, haddi aşmak ve küfre koşmak (5/Mâide, 41).
42. Şeytana tâbi olmak (2/Bakara, 102).
43. Putlara ve şeytana inanıp tâğuta tapınmak (4/Nisâ, 51; 5/Mâide, 60).
44. Mü'minleri de saptırmaya çalışmak (4/Nisâ, 44).
45. Mü'minlere inanmamak (2/Bakara, 75; 4/Nisâ, 51; 5/Mâide, 43).
46. Kendi yanlış dinlerine davet etmek (2/Bakara, 135, 136; 3/Âl-i İmran, 72, 73).
47. Mü'minleri imanlarından sonra küfre döndürmeyi istemek (2/Bakara, 109).
48. Allah'ın nurunu söndürmek istemek (9/Tevbe, 32-33).
49. Mü'minlerin aleyhine müşriklerle dostluk kurmak (5/Mâide, 80-81).

50. Hâinlik yapmak (5/Mâide, 13, 32).
51. Antlaşmalara uymamak (8/Enfâl, 56, 57).
52. Bir insanın (Hz. İsa'nın) tanrılığını iddia etmek (5/Mâide, 72, 75, 116, 117).
53. Kur'an'ı hasetliğinden ve mevki hırsından dolayı inkâr etmek (2/Bakara, 89-91, 101; 3/Âl-i İmran, 112; 4/Nisâ, 54; 6/En'am, 91).
54. Münâfiklik ederek insanlara rastlayınca "inandık" demek (2/Bakara, 76).
55. Kendi yorumlarını (elleriyle yazdıklarını) Allah'tan gelen vahiy gibi sunarak gerçek vahye engeller çıkarmaya çalışmak (2/Bakara, 79).
56. Kendilerinden olmayanlara karşı sorumlulukları olmadığı iddiasıyla insanları aldatmaktan geri durmamak (3/Âl-i İmran, 75).
57. Âhireti de kimseye bırakmamak; Sayılı birkaç gün azaplarını/cezalarını çektikten sonra doğru cennete gönderileceklerine inanmak (2/Bakara, 80).
58. Rasül'e uymayan bir topluluğa ve yalana kulak vermek. "Peygamber, hoşunuza giden bir şey söylerse kabul edin; yoksa reddedin" demek (5/Mâide, 41).
59. Göre göre, bile bile Allah'ın âyetlerini inkâr etmek (Âl-i İmran, 70).
60. Bilginlerini tanrı edinmek (9/Tevbe, 31, 34).
61. Tekrar tekrar dinden dönmek (4/Nisâ, 157).
62. Allah'ın rahmetinden kovulmak (2/Bakara, 88; 4/Nisâ, 46, 156, 157).
63. Lânetlenmek ve Allah'ın gazabına uğramak (5/Mâide, 3, 60)
64. Dostlukları olmaz (2/Bakara, 105, 120, 145; 5/Mâide, 51, 80, 82; 60/Mümtehine, 13).

Bu özelliklerinin içinde günümüzde nice "müslümanım" diyenlerce aynen uygulanan şu yahudi karakterlerine dikkat çekmek gerekmektedir:

İrkçılık ve taassup, üstün ırk oldukları iddiası (5/Mâide, 18; 2/Bakara, 80)

Materyalizm ve dünyevîleşme, maddeyi putlaştırma, altına ve heykele tapma (2/Bakara, 51-54; 7/A'râf, 148-152; 20/Tâhâ, 86-98; 29/Ankebut, 92).

Eşlerini kıskanmama, domuz gibi yaşadıklarından domuza çevrilmeleri (5/Mâide, 60)

Maymunca taklitçilik ve şahsiyetsizlik özelliklerinden maymuna çevrilmeleri (2/Bakara, 65; 5/Mâide, 60; 7/A'râf, 166).

Dâvâları için her yolu meşrû görmeleri, yalan söylemeleri (5/Mâide, 13, 32, 41).

Sözlerinde durmamaları (2/Bakara, 55, 61, 65, 84, 86, 90, 93, 100; 3/Âl-i İmran, 112; 4/Nisâ, 154-155; 5/Mâide, 3, 60).

Sihirle uğraşma (2/Bakara, 102).

Ahlâkî dejenerasyon (3/Âl-i İmran, 188).

Toplumda fesâdı, fuhşu yaygınlaştırma (5/Mâide, 64).

Bilginlerini tanrı edinmek (9/Tevbe, 31, 34).

Dini tahrif (2/Bakara, 59, 75, 79; 4/Nisâ, 46; 5/Mâide, 13, 41; 7/A'râf, 162).

İmanda pazarlık, Allah'ı açıkça görmediçe inanmayacağız" demek (2/Bakara, 55).

Dinlerini paramparça etmek, hizipçilik ve tefrika (6/En'am, 159).

Gerçeği bile bile inat (3/Âl-i İmran, 70).

Allah'ın hükümleriyle hükmetmemek (5/Mâide, 44, 45, 47; 62/Cum'a, 5).

Onlar ve Biz

Bugün İslâm toplumu dediğimiz toplum, İsrâiloğullarının olumsuzluklarla dolu tarihinin ve geleneklerinin mirasçısı görünümünü arz etmektedir. Meselâ, Kur'an-ı Kerim onlara yönettiği *"Yoksa siz Kitab'ın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz?"* (2/Bakara, 85) sorusunun muhatabı olan sayılamayacak kadar insanımız vardır. Yine Tevrat, kendilerine yükletildiği halde onun emirlerini yerine getirmeyenlerin durumunu kitap yüklü merkeplere benzeten Kur'an'ı (62/Cum'a, 5) okurken, ister istemez Kur'an'a inandığını söyleyen ve onu kabul ettiğini, hatta öğrendiğini sandığı halde ümmîler gibi hareket eden nice insanımızın varlığını görerek Allah Teâlâ'nın çevremizdeki insanlardan binlercesine Kur'an'ı yüklenen merkepler olarak baktığını düşünmeden edemiyoruz. İsrâiloğulları ile bizim aramızdaki en büyük fark, bize vahiy olarak gelen Allah'ın kitabına olan samimi bağlılığımız ve ona uymamak için bahaneler aramayışımız olacaktır. Bunu yapmayınca Kur'an'ın onlar için anlattığı tüm olumsuzlukları kendimiz için düşünmemiz gerekecektir. Çünkü İsrâiloğullarını Kur'an'ın kötölemesinin sebebi, onların Kitab'a ve Rasüllerine karşı olan lâkayt tavırlarıdır, keyfî hareketleri ve her şeyi dünyalık ucuz menfaatlerine göre hesaplayan bir mantığın temsilcisi olmalarıdır. (2)

Yahudileşme ve Yahudileşme Temâyülü

Yahudiler, başlangıçta müslüman idiler. Daha sonra dejenere olarak yahudileştiler. Yahudileşmek, sadece Benî İsrâil için ve tarihte kalmış bir problem değil; tüm insanlık için ve bütün zamanlarda bir büyük problem ve risktir. Yahudileşmek, Hz. Muhammed ümmetinin kıyametidir.

Yahudilik, etnik ve teolojik yönleri olan çift cinsiyetli bir kavramdır. Tabiatı icabı, hem "İsrâiloğulları kavmine mensup olma" anlamına etnik kimliği ifade eder; hem de İsrâiloğullarının dini olan "Mûseviliğe/yahudiliğe mensup olma" anlamına dinî kimliği ifade eder.

Yahudileşme ise, etnik ve dinî menşe itibariyle yahudiliğe mensup olmadığı halde onlar gibi olma, onlara benzeme, onların tavır ve davranışlarını gösterme manasına gelir. Yahudileşme temâyülü ise, sosyolojik olmaktan daha çok bireysel bir eğilimdir ve tek tek her insanda örtük bir biçimde bulunabilir. Bu temâyül, her bünyede bulunup da, vücut, direncini kaybedince ortaya çıkan bulaşıcı bir virüs gibi, ortamını bulduğunda bir tavır ve davranış biçimine dönüşür ve bulaşıcılığı sayesinde toplumsal bir felâket halini alır. Yahudileşmiş bir toplumu ya da sistemi ortaya çıkaran, tek tek fertlerdeki yahudileşme temayülü olsa gerektir.

İsrâiloğulları konusu, eğer bu ümmeti doğrudan ilgilendirmiyorsa, Kur'an'ın bu konuya yüzlerce âyet ayırmasının anlamı ne olabilirdi? Kur'an'da hiçbir kavim ve din mensubundan İsrâiloğullarından söz edildiği kadar geniş söz edilmez. Kısaca Kur'an'da İsrâiloğullarının yahudileşme sürecini anlatan âyetlerin bir sayım-dökümünü yaptığımızda, bu konu ile doğrudan ilgili olan âyetlerin sayısının 712 adet olduğunu görürüz.

Yahudileşme süreciyle dolaylı ilişkisi olan diğer âyetleri de sayacak olursak, bu rakam en az ikiye katlanacaktır. Kaldı ki, olayla doğrudan ilgili âyetlerin toplamı olan 712 rakamı bile Kur'an'ın tamamı göz önüne alındığında 10'da biri aşan bir oran tutmaktadır. Bunca âyeti, sadece tarihte yaşamış bir kavmin

hikâyesi olarak görmek, Mekke müşriklerinin Kur'an'a yaklaşımı olan "eskilerin masalları" mantığını benimsemekten başka bir manaya gelmez. İsrâiloğullarına Kur'an'da bu kadar fazla yer verilmesinin sebebi, bu ümmeti gelecekte bekleyen "yahudileşme tehlikesi"ne dikkat çekmek, Muhammed ümmetini yahudileşme tehlikesinden korumaktır.

Her mü'minin her gün onlarca kez *"gazaba uğrayanların ve sapıtanların yoluna iletme!"* (1/Fâtiha, 7) duâsını tekrarlamak zorunda olması, Kur'an'ın bunca yer vererek uyardığı tehlikenin büyüklüğünün başka bir işaretidir. Fâtiha'nın sonundaki bu âyeti her okuyuş, "Allah'ım, bizi yahudileştirme! Allah'ım, bizi hıristiyanlaştırma!" anlamına gelmektedir. Bu duanın namazın her rek'atında tekrarı, yahudileşme tehlikesinin büyüklüğüne işarettir. Bunun anlamı, bir bilincin sürekli diri tutulmasıdır. Yahudileşmeye karşı kendisine iman edenleri sürekli uyanık halde tutan Kur'an, tarihin tekerrür etmemesi için İsrâiloğullarının yahudileşme serüvenini bir ibret vesikası olarak gündemde tutmaktadır.

Kur'an'da bunca yer tutan İsrâiloğullarının yahudileşme sürecinin müslümanlar tarafından amacına uygun bir biçimde anlaşılıp ibret alınmasının önündeki en büyük engel "lânetli kavim" anlayışıdır. Allah'ın, meleklerin ve insanların lânetlediği herhangi bir kavim, ya da belli bir kavme mensup olan kişiler değil; bir tavır, eğilim, eylem ve onlara kaynak olan "mantık"tır. İsrâiloğulları, Allah kendilerini âlemler içerisinde seçip vahyi üstlenme nimetini verdiği halde bu lânetli tavra/mantığa saplanıp yahudileştiler. Ümmet, ya da ümmetin içerisinde herhangi bir grup aynı tavıra/mantığa saplanırsa o zaman o da "lânetli mantığa" yakalanmış, yahudileşme temâyülüne girmiş demektir. Allah bu sürece giren toplulukların elinden hilâfet emanetini, aynen yahudileşen İsrâiloğullarından aldığı gibi alacaktır. *"Ey iman edenler, kim Allah'ın yolundan dönerse bilsin ki Allah yakında bir toplum getirecek, O onları sever, onlar da O'nu."* (5/Mâide, 54) (3)

"Bir zamanlar da şunu söylediniz: 'Ey Musa, biz Allah'ı açıkça görmedikçe sana asla inanmayacağız.' Bunun üzerine, bön bön bakıp dururken sizi yıldırım çarpmıştı." (2/Bakara, 55)

İmanda pazarlık etmek, bir yahudileşme alâmetidir. İsrâiloğulları, Allah'ın birçok mucizesini gördüler. Mısır'a gelen on belâ, sihirbazların sihirlerinin boşa çıkıp onların iman etmesi, denizin yarılması, kayalık araziden suların fışkırması ve hepsinden öte Hz. Musa'nın Mısır kralının soykırımından kurtularak onun kucağında yetişmesi bunlardan bazıları. Allah'ın varlığına bunlardan büyük delil mi olurdu? Fakat onlar, "Allah'ı hakkıyla takdir edememişlerdi." İsrâiloğulları, Allah'a itimatsızlıkları yüzünden peygamberleri ile imanda pazarlık yapıyorlardı: *"Sen Allah'ı bize göster, biz de inanalım."*

Allah, bu ümmetin de İsrâiloğullarının peygamberleriyle pazarlık yapmak için onlardan kimi taleplerde bulunmasına benzer isteklerine set çekiyordu: *"Yoksa siz de daha önce Musa'ya sorulup/istekte bulunulduğu gibi, peygamberinize sormak/istekte bulunmak mı istiyorsunuz?" (2/Bakara, 108).* Pazarlıklı iman "yahudi imanı"dır. Pazarlıksız iman İbrahim'in imanı, yani "İbrahimî iman"dır. İbrahimî imanda Allah'a itimat, güven, emniyet ve teslimiyet vardır. İbrahimî imanda şike, danışıklı dövüş, tereddüt, bahane, mazeret, taviz yoktur. İbrahimî iman sahibi bilir ki, imanda taviz, yahudileşme alâmetidir. İmanından taviz veren felâh bulmaz. İbrahimî imanda, ateşe atlanması gerekiyorsa göz kırpmadan atlanır. Putları kırmak, bunu göze almayı gerektirir. Tarih boyunca put kırıcı tüm İbrahimî iman sahipleri, putçular nezdinde put kırmanın bedelinin çok ağır olduğunu bilirler.

"Ey iman edenler, iman edin..." (4/Nisâ, 136)

Yani, ey pazarlıklı iman edenler, yüzdelikli iman edenler, yarım yamalak iman edenler! Pazarlıksız, yüzde yüz, adam gibi iman edin.

Ey, biraz müslüman, biraz lâik olmak için Allah'la pazarlık edenler!

Ey, göklerin hâkimiyetini Allah'a, yeryüzünün hâkimiyetini tâğutlara verenler!

Ey, Allah'ıma da inanırım, falcıma ve burcuma da diyenler!

Ey, Allah rızası için yaptığını söyleyip, karşılığının tümünü kullardan bekleyenler!

Ey, Allah yolunda çektiği eziyet ve belâların faturasını Allah'a çıkarıp Rabb'ına şantaj yapanlar!

Ey, ölünceye kadar isyan içinde yaşayıp sonunda vereceği "sus payı" (iskat) ile kurtulacağını sananlar!

Ey, mücadelesinde başarıya ulaşamayınca işi tam yahudiler gibi ticarete bozup Allah'a kahredemediği için dâvâsına kahredenler!

Bu tavırlarınız hep birer yahudileşme alâmetidir. Yahudileşmeyin; imanda pazarlık olmaz. İman etmek, gök oluşunun altına başı tutmaktır. O oluktan ne akarsa kabul etmektir. İman etmek, Allah'a kayıtsız şartsız teslim olmaktır, tıpkı Hz. İbrahim gibi: *"Rabbi, kendisine 'teslim ol!'" dediğinde, dedi: 'teslim oldum âlemlerin Rabbine!'"* (2/Bakara, 131) (4)

Dini, Kutsal Kitabı Tahrif

İsrâiloğullarının peygamberlerine Allah tarafından indirilen Tevrat'ı Kur'an tasdik eder. Tevrat'ı bir nur ve öğüt (21/Enbiyâ, 48), hidâyet kaynağı (17/İsrâ2), bir hidâyet ve rahmet (28/Kasas, 43) olarak vasıflandırır. Buna karşılık Kur'an, Tevrat'ın tahrif edildiğini de haber verir. Onlar Kitabı elleriyle yazıp 'bu Allah katındandır' diye yalan söylemektedirler (2/Bakara, 79). Allah'ın kelâmını değiştirmektedirler (2/Bakara, 59, 75). Kelimeleri konuldukları anlamlardan çıkarmaktadırlar (4/Nisâ, 46; 5/Mâide, 13, 41; 7/A'râf, 162). Vahyi gizlemektedirler (2/Bakara, 159, 174; 5/Mâide, 15; 6/En'am, 91). Vahyi ciddi muhafaza etmeyip unutulmaya terk etmektedirler (5/Mâide, 13-14)

İsrâiloğullarının kitaplarını tahrif ettiğini bizzat Tevrat'ın kendisi itiraf ederek, Yeremya peygamberin dilinden şöyle söyler: *"Allah'ımızın sözlerini değiştirdiniz."* (Yeremya, 23/36)

Tevrat'ın tahrif edildiğini anlamak için derin bir araştırma yapmaya ihtiyaç yoktur. Tevrat satırları arasında yapılacak kısa bir gezinti, bu kitabın tahrifine dair birçok örneği gözler önüne serecektir. Tevrat'ta Allah'a oğul isnâd edilir

(Tekvin, 6/2; Mezmurlar, 2/7). Allah'ın, yiyip bitiren bir ateş olduğu ifade edilir (Tesniye, 4/24). Allah'a yorgunluk isnâd edilir (Tekvin, 2/2). Allah'ın, Hz. Yakub'la güreşip ona yenildiği gibi komik hikâyeler aktarılır (Tekvin, 32/28).

İftira edilen sadece Allah değildir. Onun peygamberleri de türlü iftiralara uğrar Tevrat'ta: Hz. Âdem, Allah'ın dilinden ilâhlaşmış biri gibi tanıtılarak hem Allah'a hem Âdem'e iftira edilir: *"İşte Âdem iyiyi ve kötüyü bilmekte bizden birisi gibi oldu."* (Tekvin, 3/22-23). Hz. Nuh'a içki içiren kızlarının onunla zina ettikleri ve öz kızlarının bu peygamberden hamile kaldığı söylenir (Tekvin, 19/30-36). Yine aynı peygambere yapılan bir başka çirkin isnat da torunu Ken'an tarafından sarhoşken tecavüze uğradığıdır (Tekvin, 9/20-25). Hz. İbrahim de Tevrat'taki iftiralar-dan payını alır. Bu yüce peygamber, hanımı Sâra'yı kendi elleriyle Firavun'a peşkeş çeken biri olarak gösterilir (Tekvin, 12/14-19).

Hz. Yakub, Allah'a başkaldıran ve onu azarlayan biri olarak gösterilir (Sayılar, 11/10-15). Hz. Harun, Tevrat'a göre altın buzağı putunu yapıp buna tapılmasını emreden biridir (Çıkış, 32/1-5; 24, 35). Hz. Dâvud, Uriya adlı bir komutanının hanımıyla zina eden, ondan gayri meşru çocuk sahibi olan ve onunla evlenmek için kocası Uriya'ya komplo kurarak öldürten bir zorba olarak takdim edilir (II. Samuel, 11/2-27). Hz. Süleyman, hanımlarından putperest olanların oyununa gelerek puta tapan biri olarak gösterilir (Krallar, 11/4). Yine aynı peygamberin ağzından şuh ve müstehcen şiirler verilir (Neşideler Neşidesi, 1/1-4).

İsrâiloğullarının peygamberlerine önce çamur atıp sonra onu kutsal kitaplarına geçirmele-rini Kur'an şiddetle yerer. Tevrat'ta yer alan peygamberlerden birçoğu Kur'an'da da yer alır. Ne ki, Kur'an, kendisinde adı geçen hiçbir peygamber hakkında onların peygamberlik şeref ve haysiyetiyle bağdaşmayacak hiçbir rivayete yer vermez. Üstelik, tevrat'ta iftiraya uğrayan kimi isimleri de aklar. Bunlardan biri Tevrat'ta puta tapmakla itham edilen Hz. Hârun'dur. Kur'an, olayın doğrusunu vererek, Hz. Hârun'un putçu yahudilere engel olmaya kalktığını, lâkin buna güç yetiremediğini aktarır (7/A'râf, 150; 20/Tâhâ, 90-94). Tevrat'ta iftira edilip de Kur'an'ın akladığı İsrâiloğulları peygamberlerinden biri de Süleyman peygamberdir. Tahrif edilmiş Tevrat' ta sırf boy asabiyeti uğruna Hz. Süleyman, küfre düşen ve putperest olan biri olarak lanse edilir (I. Krallar, 11/5, 9). Kur'an ise, yahudilerin bu iftirasını *"Onlar,*

şeytanların uydurdukları sözlere uydular" diye reddederek Hz. Süleyman'ı *"Süleyman kâfir olmadı, lâkin (onu tekfir eden) şeytanlar kâfir oldu"* ifadesiyle aklar (2/Bakara, 102).

Ayrıca yaratılış kıssası, Âdem kıssası, Nuh kavmi ve kıssası, Lût kavmi ve kıssası, Kur'an'da, Tevrat'ta geçtiği gibi yalan yanlış değil; doğru ve nübüvvet makamına yakışmayacak isnat ve iftiralardan uzak bir biçimde anlatılır. Burada esas olan, asıl Tevrat'ta doğrusunun anlatıldığından kuşku duymadığımız peygamber kıssalarının niçin tahrif edildiği ve yahudileşen İsrâiloğullarının hayatlarına vâkıf oldukları kendi peygamberlerine böylesine iğrenç isnat ve iftiraları hangi sebeple yaptıklarıdır.

Bu sebeplerden biri siyâsî idi: İsrâiloğulları âlimleri, uzun süren sürgün ve işgal yılları sırasında her türlü tecavüz ve ahlâksızlığın revaç bulduğu yahudi toplumunu kendilerine bağlayabilmek için böyle yalanlar uyduruyorlardı. Güya böylelikle zulme ve tecavüze uğramış toplumu teskin ederek millî bir görev icrâ ediyorlar ve toplumu moralize ediyorlardı. İkinci sebep ekonomik idi: İsrâiloğulları âlimleri aslî görevleri olan dini tebliğ etme vazifesini bırakıp işi yatırımcılığa, hatta halktan topladıkları parayla tefeciliğe dökmüşlerdi. Bu kötü alışkanlıklarından millî felâketler sırasında dahi vazgeçmiyorlardı. Bunun için halkın bozulan ahlâkını dine uydurmak yerine; dini tahrif ederek halka uyduruyorlardı. Sonuçta, ahlâksızlık yapan insanlara "bakın bunu yapan sadece siz değilsiniz, falan büyük, filân ulu kişi de böyle yapmış" yollu teselli metotları geliştiriyorlardı.

Bu tür bir tahrif yönteminin farklı bir biçimde günümüz İslâm toplumları arasında da revaçta olduğunu müşâhede ediyoruz. İlkesizliğin pençesinde olan kimi sorumsuz âlimler, ucuz bir popülizmi bayraklaştırıp halka ve yöneticilere şirin görünmek için dinin değişmez değerlerini zorluyorlar. En azından iyiliği yayma ve kötülüğe engel olma noktasında görevlerini tavsatıyor-lar. Halkı dine uydurmak yerine; dini halka uyduruyorlar. Câhil yığınların önünde onlara klavuzluk edecekleri yerde yığınların ardına takılıp sürüden biri haline geliyorlar.

Belki peygamberlerine yahudileşen İsrâiloğulları gibi doğrudan iftira etmiyorlar, lâkin ne hayatlarıyla, ne davranışlarıyla ve ne de duygu ve

düşünceleriyle peygamberi hatırlatan "örnek" olabiliyorlar. Aksine "örneği" unutturuyorlar. Dinin özünü değiştirip peygamberin hâtırasını tahrif ediyorlar. Böylece peygamberlerini mânen "öldürmüş" oluyorlar. Tabii bu da peygamberlere yapılabilecek dolaylı bir hakaret anlamına geliyor. Birgün birileri çıkıp peygamberlerine ve onun yakınlarına en olmadık iftiraları yapıştırıp, ağza alınmayacak küfür ve ithamlarda bulunun-ca, aynen İsrâiloğulları toplumu gibi "neme lazımcılıkla" sineye çekiyorlar.

Tevrat'ın tahriften korunamamasının temel sebebi, Allah'ın onu korumayı Benî İsrâil âlimlerine vermiş olmasıdır: *"Rabbânîler ve ahebâr da Allah'ın kitabını korumakla görevlendiril-dikleri için, onu koruyup kolluyorlardı. Artık insanlardan korkmayın, Benden korkun da âyetlerimi basit bir ücret karşılığı satmayın. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, kâfirlerin ta kendileridir."* (5/Mâide, 44). Ne ki, Allah'ın Tevrat'ı koruma işini kendilerine emanet ettiği İsrâil oğulları âlimleri Allah'tan korkmayıp emanete ihanet ettiler. Görevlerini yerine getirmediler. Allah'ın hükmü ile hükmetmediler. Dolayısıyla Allah'ın hükümleri ve o hükümlerin içinde yer aldığı vahiy unutuldu.

Musa ümmetinin Tevrat'a yaptığıının benzerini Muhmmmed ümmeti de Kur'an'a yaptı. Onu taşıması ve iki ayaklı Kur'an olması gerekenler Allah'tan değil de, yöneticilerden korktukları için görevlerini ihmal ettiler. Toplum içerisinde hükmedilmek için indirilen âyetler, para karşılığı ölümlere okunmaya, muskalar yazılmaya, anma günlerinde "müsekkîn" olarak kullanılmaya başlandı. Ümmet-i Muhammed, ümmet-i Musa gibi yahudileşme temayülüne kapılsa da, Kur'an'ın metni, Tevrat gibi tahrif edilemedi. Çünkü bu iki kitap arasında bir fark vardı. Allah Tevrat'ın korunmasını daha önce verdiğimiz âyette görüldüğü üzere İsrâiloğulları âlimlerine tevdi etmişken, Kur'an'ın korunmasını bu ümmetin âlimlerine bırakmayıp bizzat kendisi üstlenmişti: *"Elbette biz, biz indirdik Zikr'i (Kur'an'ı) ve elbette onu koruyacak olan da biziz."* (15/Hicr, 9).

Kur'an, Tevrat'ın tahrifini ifade ederken, tahrifin hangi şekillerde yapıldığını farklı kavram ve terimlerle ifade eder:

a- **Tahrif yoluyla:** Tahrif, "geri dönmek, yolu değiştirmek, yoldan çıkmak, bozmak, eğilmek, ayağı kaymak" anlamlarına gelir. Kur'an'da hepsi de

yahudileşenler için kullanılır: *"Allah'ın kelâmını kökünden bozup değiştiriyorlar."* (2/Bakara, 75) *"Kelimeleri konuldukları mânâdan çıkarıyorlar."* (4/Nisâ, 46; 5/Mâide, 13, 41)

Tahrifin bu çeşidini yahudiler sık sık yapıyorlardı. Kur'an'dan öğrendiğimize göre, Rasulullah'a gelip *"bizi dinle"* diyorlar, hemen arkasından da *"dinlemez olasınca"* gibi hakaret ifadesini ekliyebiliyorlardı (4/Nisâ, 46). *"Bizi gözet, kolla"* manasına gelen *"râinâ"* ifadesini, dillerini ayın harfinde kırarak *çobanımız* anlamında *"raînâ"*ya çeviriyorlardı (2/Bakara, 104). *"Hıttâ"* yani, "Ya Rabbi bizi affet" demeleri gerekirken, "buğday" anlamına gelen *"hınta"* dedikleri de bu örnekler arasındadır (Buhâri, Tefsir 4; Müslim, Tefsir 54/1). Peygamberimiz döneminde Medine yahudileri de bu tahrifi gündelik hayatlarında bile yapıyorlardı. Hz. Âişe'nin şahid olduğu bir olaydan öğreniyoruz ki, onlar Rasûlullah'a verdikleri selâmda dahi tahrifat yaparak "es-selâmu aleyküm" yerine "es-sâmu aleyküm" (kahrol) kelimesini geveliyorlardı (Buhâri, Edeb 35; Müslim, Selâm 8, 10-12).

Bazı müslüman âlimlerin kelimeleri ve harfleri değiştirerek yaptıkları tahrife ilginç bir örnek verelim: *"De ki, ben de yalnızca sizin gibi bir insanım"* (18/Kehf, 110) âyetindeki *"innemâ"*daki *"mâ"*ya olumsuz anlam vererek, âyeti *"De ki, ben sizler gibi (sıradan) bir insan değilim"* gibi tam tersi bir manaya tahrif etmişlerdir (Mevdudi, Tefhim I/239). İlginç olan da şudur ki, Kur'an'ın anlamında bu açık tahrifi yapanlar, Hz. Peygamber'i yüceltme adına bu cinayeti işliyorlardı.

b- Tebdil yoluyla: Değiştirerek tahrif etmek manasına gelen tebdil, Kur'an'da iki yerde geçer: *"Onu kendilerine söylenenden başka bir sözle değiştirdiler."* (2/Bakara, 59). *"Kelâmı, kendilerine söylenmeyen bir lâfla değiştirdiler."* (7/A'râf, 162).

Bu tip tahrif Kur'an'da görülmez. Ancak aynı tipte tahrif, aynı gerekçelerle hadis külliyyatında çok görülür. Açıklama ve şerhlerin sonradan hadisin metnine dahil edildiğinin sayısız örnekleri vardır. Bu türden rivayetlere hadis ilminde "müdrec" denir. Bazılarınca tek lafzî mütevâtir olarak anılan *"Kim benim adıma yalan söylerse cehennemdeki yerine hazırlansın."* hadisine belki de öncekilerin

tefsir olarak düştüğü *"müteammiden (kasıtlı olarak)"* notunun, sonradan metne eklenmesi bunun en çarpıcı örneğidir.

c- **Gizleme yoluyla:** İsrâiloğulları Hz. Musa'ya indirilen kitabın çoğunu gizliyorlardı (6/En'am, 91). Kitaptaki delilleri ve hidayeti gizliyorlardı (2/Bakara, 159, 174). Kitap ehlinin gizlediği ilâhî bilgilerden birçok şeyi Kur'an açıklıyordu (5/Mâide, 15). Bile bile gerçeği gizliyorlardı (3/Âl-i İmran, 71).

d- **Unutma yoluyla:** Kendilerine gönderilen vahiyle hükmetmeyip onu unutulmaya terk ediyorlardı. *"Uyarıldıkları şeyden bir payı unuttular."* (5/Mâide, 13).

e- **Uydurma yoluyla:** Uydurdukları yalanları, ya da tefsirleri bir müddet sonra Kitab'ın metnine ilâve ediyorlar, sonraki kuşaklar onu da Kitab'ın metninden zannediyorlardı. Her tahrif, "tahlit"i (karıştırma) beraberinde getiriyordu. Kur'an buna dikkat çeker: *"Ey ehl-i kitab, niçin hakka bâtılı karıştırıyor ve bile bile gerçeği gizliyorsunuz?"* (3/Al-i İmran, 71).

Aynı tip tahrifi müslümanlar da kendi şeriatlarında yaptılar. Hadis uydurmacılığı bunun en tipik örneğiydi. Allah'ın koyduğu haramlarla yetinmeyip uydurma hadislerle yeni haramlar ihdas ettiler. Allah tarafından korunmuş kitaplarının tahrif olduğu sonucunu doğuracak yalan rivayetleri en güvenilir kitaplarına (tefsirlerine, hadis kitaplarına) aldılar. Selman Rüştî ve Turan Dursun gibi kendi inancına düşman edilmiş zavallıların elinde İslâm'a karşı kullanacakları birer koza dönüşecek "Garanik" türü rivayetlerle doldurdular kitaplarını.

Nâsih-mensûh ile ilgili tuhaf ve Kur'an'dan şüphe uyandıracak rivayetlerle, tefsir ve te'vil adı altında nice tahrifat içinde Kur'an'a yaklaşımlar söz konusudur.

Müslüman İsrâiloğullarının yahudileşme alâmetleri, ümmet-i Muhammed içerisinde de tezahür etmiştir. Bunların başında din âlimlerinin Kitab'ı birtakım gerekçelerle keyfî yoruma tâbi tutmaları gelmektedir. Bu eğilimin günümüzdeki temsilcileri, Allah'ın hükmüyle hükmetmemek, faiz, zina, içki, piyango, heykel

ve tesettür gibi konularda tam bir yahudileşme temayülü sergilemektedirler. Özellikle Bel'am kılıklı âlim müsveddeleri âyetleri işine geldiği gibi yorumlayarak tahrif etmeye çalışmaktadırlar.

"Yoksa, siz Kitab'ın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz?" (2/Bakara, 85) Ümmet-i Muhammed, özellikle nesh konusunda İsrâiloğullarının düştüğü yanlışa düştü. Kur'an'ın iki kapağı arasında yazılı olup da hükmü geçersiz olan hiçbir âyet yoktur. Şeriatların maksatlarından biri olan "tedrîcilik" sünnetini göz önüne almayan bir kısım ulemâ, bazı âyetler arasında çelişki olduğunu zannedip bir kısmını bir kısmıyla mensuh addetmişlerdir. Lâkin, Hz. Peygamber'den Kur'an'da metni bulunan hiçbir âyet için "bu âyet mensuktur" biçiminde sahih bir rivayet gelmemiştir. Ayrıca, mensuh olduğu üzerinde tüm ümmet âlimlerinin ittifak ettikleri bir tek âyet yoktur.

Sünnetin tahrifi ve İsrâiliyât (hem yahudi ve hristiyan kaynaklarından ve hem de modern hurâfeler/çağdaş İsrâiliyat) tahrif ve tahripleri insanımızın zihinlerini ve gönüllerini allak bullak etmeye yetmiştir. Çağdaş tahrif akımlarından Bahâilik, Kadıyanilik, Hurufîlik, Ebcedcilik, Cifircilik, Ondokuzculuk, İskender-i Ekber taraftarları, devlet âlimi (kapıkulu ulemâsı) olan Bel'amlar, modernist muharrifler (reformcular) ve daha niceleri sayılabilir. (5)

Yahudileşme temâyülü, yahudilerden daha tehlikelidir. Çünkü bu ümmet, yahudileşmek-ten korunabilirse, yahudilerle baş edebilir. Birkaç milyon nüfusla 250 milyonluk Amerika'yı, dolayısıyla dünyayı yöneten yahudilerden daha korkunç olanı, bu ümmetin yahudileşmesidir. Bu ümmet, öncelikle yahudilerle değil; yahudileşmeyle mücadele etmelidir. Bugün, kendi nefislerimizde olan "yahudileşme temâyülü" sonucunda ümmet olarak geldiğimiz vahim nokta ortada. Ümmetin kıyameti, yahudileşme sonucunda koptu. Ümmet coğrafyasının çeşitli bölgelerinden gelen feryatlar, bunun acı habercisi. Her kıyamete bir yeniden diriliş gerek. Eğer nefislerimizde olan "yahudileşme temâyülü"nü frenler, onu "müslümanlaşma temâyülü"ne dönüştürebilsek, o zaman çölde âvâre kasnakçasına dönüp duran İsrâiloğulları gibi sıkıştığımız şu zaman çölünden "çıkış"a kadir olup, "arz-ı mev'ûd"a değil ama Kur'an'da va'dedilen "nasr-ı mev'ûd"a ulaşabiliriz. (6)

Yahudilerden mü'min olanlara, artık nasıl yahudi denmezse, müslümanlardan yahudileşenlere de artık müslüman denilmesi yanlış olur, o artık "yahudi(leşmiş)" bir kimsedir. Kendisiyle münâfık (itikadî anlamda) alâmeti bulunanlar, hadis-i şerifteki ifadeyle nasıl hâlis/tam bir münâfık oluyorsa, kendisinde yahudilik alâmetleri bulunanlar da tam bir yahudi olurlar. Yoksa, yaratılış ve ırk olarak yahudi olmak, ne başlı başına bir üstünlük, ne de alçaklıktır. İnsanın, kendi elinde olmayan bir sebepten dolayı, şu veya bu ırka mensup olmasından ötürü gazab edilmesi ve lânetlenmesi Kur'an'ın bütünlüğüne uygun bir anlayış değildir. İnsan, irâdesini iyiye veya kötüye kullanmasından, kendi yaptıklarından dolayı ödül veya cezayı hak eder. Önemli olan Kur'an'da ifadesini bulan yahudi karakterine sahip olup olmamaktır. Aynen, müslüman bir anne-babadan doğmak, yani ırk olarak müslüman çocuğu olmak, müslüman sayılmak için kâfi olmadığı gibi.

Batılı kâfirlere, hıristiyan ve özellikle de yahudilere ait Kur'an'da beyan edilen nice olumsuz özellik, bugün "müslümanım" diyenlerde hiç eksiksiz bulunmaktadır. Dolayısıyla hıristiyan ve yahudilere verilecek dünyevî ve uhrevî cezalar, mü'minlerden onları örnek alan taklitçilere de verilecektir. Bu, ilâhî adaletin gereğidir. Lânete, gazaba uğrama ve dalâlet/sapıklık hükümleri/damgaları da. Bu değerlendirmeler, fertler için olduğu kadar; toplum için de geçerlidir. Toplumların, devlet ve rejimlerin lânetli ve sapık yolu izledikleri zaman, helâkleri ve cezaları tarihtekinden farklı olmayacaktır. Sünnetullah'ta (Allah'ın toplumsal kanunlarında) bir değişiklik olmaz. Saâdeti asra taşımak ve sahâbeleşmek mümkün olduğu gibi, İsrâil'leşmek de mümkündür. Bu tercih, mutluluk veya felâketi, cennet veya kıyameti seçmektir. Dışımızdaki yahudiden daha tehlikeli olan, içimizdeki yahudidir. Kalp ve kafamızdaki, el ve dilimizdeki küfürdür dünyamızı perişan, âhiretimizi zindan edecek olan. *"Ey iman edenler! Siz (önce) kendinize bakın. Siz hidâyet üzere/doğru yolda olunca dalâlette olan kimseler size zarar veremez."* (5/Nisâ, 105). Gönüllerdeki yahudiliğe savaş ilân edip içimizdeki işgali kaldırmadan, dıştakine tavrı almak mümkün değildir.

"Ey iman edenler, iman edin!" (4/Nisâ, 136) Gâvurlaşmaya, yahudileşmeye, maymunlaşmaya giden yolu bırakıp, kendilerine nimet verilen peygamberlerin, sıddıkların, şehid ve sâlihlerin yolunu takip edenlere ne mutlu!

- 1- İsrailoğulları, Adnan Adıgüzel, Haksöz Dergisi, sayı 33, Aralık 93, s. 32-35
- 2- A. g. yer, s. 35
- 3- M. İslâmoğlu, Yahudileşme Temâyülü, s. 24-47
- 4- A.g.e. s. 167-175
- 5- A.g.e. s. 176-253
- 6- A.g.e. s. 13-14

İsrâiloğullarıyla İlgili Âyet-i Kerimeler

A- İsrâiloğullarının Nankörlükleri ve İhânetleri

- a- İsrâiloğullarına Verilen Nimetler: 7/A'râf, 160-161, 163, 171; 10 /Yûnus, 93; 17/İsrâ, 6; 20/Tâhâ, 80-81; 44/Duhân, 32-33; 45/Câsiye, 16.
- b- İsrâiloğullarına Verilen Nimetlerin Hatırlatılması: 2/Bakara, 40, 48-60, 122, 211.
- c- İsrâiloğullarının Nankörlükleri: 2/Bakara, 61; 7/A'râf, 160-162.
- d- İsrâiloğulları Allah'a Verdikleri Sözde Durmadılar: 2/Bakara, 83, 93, 246; 5/Mâide, 12-13; 7/A'raf, 164, 169.
- e- İsrâiloğulları İyiliği Emredip Kötülükten Sakındırmazlar: 5/Mâide, 79.
- f- İsrâiloğulları, Mü'minler Aleyhine Müşriklerle Dostluk Kurarlar: 5/Mâide, 80-81.
- g- İsrâiloğulları Tevrat'ı Tahrif Etiler (Bozdular): 2/Bakara, 75, 79, 95, 174; 3/Âl-i İmran, 65, 78, 93; 4/Nisâ, 46; 5/Mâide, 13, 41-43.
- h- İsrâiloğullarının Birçoğu Hâindir: 5/Mâide, 13, 32.
- i- İsrâiloğullarının İçinden Birçok Önderler Çıkmıştır: 32/Secde, 24.
- j- İsrâiloğullarının On İki Boya Ayrılmaları: 7/A'râf, 160.
- k- İsrâiloğullarının Firavun'un Elinden Kurtulması: 7/A'râf, 136-138, 141; 10/Yûnus, 90; 44/Duhân, 30-31.

B- İsrâiloğullarının İmandan Yüz Çevirmeleri

- a- İsrâiloğullarının İmandan Yüz Çevirmeleri: 2/Bakara, 63-64, 74; 7/A'râf, 148; 45/Câsiye, 16-17.
- b- İsrâiloğullarının Hz. Musa'ya İsyanları: 5/Mâide, 20-26; 7/A'râf, 138-140.

- c- İsrâiloğullarının Buzağıya Tapmaları: 2/Bakara, 51-52, 92-93; 7/A'râf, 148-152, 155-156; 20/Tâhâ, 83-97.
- d- İsrâiloğulları Peygamberleri Yalanladılar ve Öldürdüler: 5/Mâide, 70-71; 17/İsrâ, 4.
- e- İsrâiloğulları Hz. İsa'nın Tanrılığını İddia Etiler: 5/Mâide, 72, 75, 116-117.
- f- İsrâiloğulları, Peygamberimiz'e Haset Ettikleri İçin İman Etmediler: 5/Mâide, 13; 45/Câsiye, 17.
- g- İsrâiloğulları, Kesilmesi Emredilen İneği Zoraki Kestiler: 2/Bakara, 67-73.
- h- İsrâiloğullarından İman Edenler: 7/A'râf, 159.
- i- İsrâiloğullarının Bilginleri, Kur'an'ın Geleceğini Biliyordu: 26/Şuarâ, 196-197.
- j- İsrâiloğullarının İhtilâf Ettikleri Konuları Kur'an Açıklar: 27/Neml, 76, 78.
- k- İsrâiloğullarını Kur'an'a İman Etmeye Dâvet: 2/Bakara, 41-42.
- l- İsrâiloğullarının Dünya Sevgileri: 7/A'râf, 169.

C- İsrâiloğullarının Cezalandırılmaları

- a- İsrâiloğulları, Hz. Dâvud ve Hz. İsa'nın Diliyle Lânetlenmişlerdir: 5/Mâide, 78.
- b- İsrâiloğullarının Üzerine Horluk ve Yoksulluk Vurulmuştur: 2/Bakara, 61; 7/A'râf, 167-168.
- c- İsrâiloğullarının Maymuna Çevrilmeleri: 2/Bakara, 65-66; 5/Mâide, 60; 7/A'râf, 166.
- d- İsrâiloğullarının Allah'ın Rahmetinden Koğulmaları: 5/Mâide, 12-13.
- e- İsrâiloğullarının Domuza Çevrilmeleri: 5/Mâide, 60.
- f- İsrâiloğullarının Azaba Uğraması: 2/Bakara, 55, 58-59, 61, 65-66; 4/Nisâ, 47, 153; 5/Mâide, 12-13, 20-26; 7/A'râf, 161-166; 17/İsrâ, 4-8.
- g- İsrâiloğullarına Tâlût'un Kral Olarak Gönderilmesi ve Câlût'un Hz. Davut Tarafından Öldürül-mesi: 2/Bakara, 247-251.

D- Yahudilerin Bazı Özellikleri

- a- Yahudiler Cimridir: 4/Nisâ, 47.
- b- Yahudiler, Allah'ı Cimrilikle İtham Ederler: 5/Mâide, 64.
- c- Yahudiler, Yeryüzünde Fesat Çıkarırlar: 5/Mâide, 64.
- d- Yahudilerin Misali: 59/Haşr, 15.
- e- Yahudiler "Cennet Bizimdir" Derler: 2/Bakara, 94, 111-112; 4/Nisâ, 49.
- f- Yahudiler Hayata Düşkündürler: 2/Bakara, 102-103.
- g- Yahudiler, Sihir Yoluna Saptılar: 2/Bakara, 102-103.

- h- Yahudiler, Hıristiyanlara Düşmandırlar: 2/Bakara, 113, 140; 5/Mâide, 18; 21/Enbiyâ, 93; 42/ Şûrâ, 14.
- i- Yahudiler, Kendi Dinlerine Dâvet Ederler: 2/Bakara, 135-136; 3/Âl-i İmran, 72-73.
- j- Cumartesi/Sebt Günü: 2/Bakara, 65; 4/Nisâ, 47; 7/A'râf, 163; 16/Nahl, 124; 55/Rahmân, 29.
- k- Yahudiler, Mü'minlere Karşı Çok Zayıftır: Haşr, 14-15.
- l- Yahudiler Faiz Yer: 4/Nisâ, 161.
- m- Yahudiler, Allah'ı Fakir; Kendilerini Zengin Kabul Ederler: 3/Âl-i İmran, 181.

E- Yahudilerin İmandan Yüz Çevirmeleri:

- a- Yahudiler, Allah'ın Âyetlerini İnkâr Ederler: 3/Âl-i İmran, 112; 6/En'am, 91.
- b- Yahudiler, Kendilerinin Allah'ın Oğulları, Dostları Olduklarını Söylerler: 4/Nisâ, 49-50; 5/Mâide, 18; 62/Cum'a, 6-8.
- c- Yahudiler, Tekrar Tekrar Dinlerinden Dönerler: 4/Nisâ, 137.
- d- Yahudiler, Peygamberlerden İnanmayacakları Şeyler İsterler: 4/Nisâ, 153.
- e- Yahudiler, Allah'ı Cimrilikle İtham Ederler: 5/Mâide, 64.
- f- Yahudi Münafıklar: 2/Bakara, 76-78.
- g- Yahudilerin Peygamberimizi Yalanlamaları: 2/Bakara, 88, 90, 101, 139-140, 146; 4/Nisâ, 54-55; 6/En'am, 20; 7/A'râf, 175-177.
- h- Yahudilerin Az Bir Kısım İman Eder: 2/Bakara, 88; 4/Nisâ, 46, 55, 155.
- i- Yahudilerin İçlerinden İman Edenler: 2/Bakara, 62; 4/Nisâ, 162; 5/Mâide, 69; 7/A'râf, 159.
- j- Yahudiler, Cebrâil'e Düşmandırlar: 2/Bakara, 97.
- k- Yahudiler, Allah'a Çocuk İsnadında bulundular: 2/Bakara, 116; 4/Nisâ, 50; 5/Mâide, 18; 9/Tevbe, 30; 19/Meryem, 88-92.
- l- Yahudi ve Hıristiyanların İnkârlarına Karşı Mü'minlerin Cevabı: 2/Bakara, 135-140; 3/Âl-i İmran, 73.
- m- Yahudiler, Hakikata Yüz Çevirmeyi İş Edinmişlerdir: 3/Âl-i İmran, 23-24.
- n- Yahudiler Tevrat'a Bile Uymazlar: 3/Âl-i İmran, 23-24, 93-94; 5/Mâide, 41-43; 62/Cum'a, 5.
- o- Yahudiler, Yahudi Bilginlerini Tanrı Edindiler: 9/Tevbe, 31, 34.
- p- Yahudiler, Kur'an'ı Hasetlerinden ve Mevki Hırslarından Dolayı İnkâr Ettiler: 2/Bakara, 89-91, 101, 4/Nisâ, 54.

F- Yahudilerin Nankörlükleri ve İhanetleri

- a- Yahudiler, Mü'minlere Eziyetten Başka Zarar Veremezler: 3/Âl-i İmran, 112.
- b- Yahudiler, İsyan Etmiş ve Aşırı Gitmişlerdir: 3/Âl-i İmran, 112.
- c- Yahudiler, Mü'minlere İnanmazlar: 2/Bakara, 75; 4/Nisâ, 51; 5/Mâide, 43.
- d- Yahudiler, Tevrat'ı Tahrif Etiler: 2/Bakara, 75, 79, 95, 174; 3/Âl-i İmran, 65, 78, 93; 4/Nisâ, 46; 5/Mâide, 13, 41-43.
- e- Yahudilerin Peygamberimiz'e Selâm Verme Şekli: 58/Mücadele, 8.
- f- Yahudiler, Allah'a Verdikleri Sözde Durmadılar: 2/Bakara, 84-86, 93, 100; 4/Nisâ, 154-155.
- g- Yahudiler, Peygamberleri Öldürdüler veya Yalanladılar: 2/Bakara, 87; 3/Âl-i İmran, 21-22, 54-55, 112, 181, 183; 4/Nisâ, 155, 157; 5/Mâide, 10.
- h- Yahudilerin Dostlukları Yoktur: 2/Bakara, 105, 120, 145; 5/Mâide, 51, 80-82; 60/Mümtehdine, 13.
- i- Yahudiler, Yahudi Olmayanın Düşmanındırlar: 3/Âl-i İmran, 72-73; 4/Nisâ, 160,
- j- Yahudiler, Antlaşmalarına Uymazlar: 8/Enfâl, 56-57.
- k- Yahudiler, Allah'ın Nurunu Söndürmek İsterler: 9/Tevbe, 32-33.
- l- Yahudiler, Hz. İsa'yı İnkâr ile Öldürdüklerini Söylerler: 4/Nisâ, 156-157, 159.
- m- Yahudiler, Hz. Meryem'e İftira Etmişlerdir: 4/Nisâ, 156-157; 19/Meryem, 27-34.

G- Yahudilerin Cezalandırılmaları

- a- Yahudilerin Peygamberimiz Tarafından Sürülmeleri: 59/Haşr, 1-6.
- b- Yahudiler, "Allah'ın Azabı Bize Dokunmayacak" Derler: 2/Bakara, 80-82; 3/Âl-i İmran, 24-25.
- c- Yahudiler, Allah'ın Rahmetinden Koğulmuşlardır: 2/Bakara, 88; 4/Nisâ, 46, 156-157.
- d- Yahudilerin Zulümlerinden Dolayı Kendilerine Haram Edilen Şeyler: 6/En'am, 146-147; 16/Nahl, 118.
- e- Yahudilerin Cezası: 3/Âl-i İmran, 12, 25, 181-182; 4/Nisâ, 55, 161; 5/Mâide, 41; 22/Hacc, 17; 59/Haşr, 15.
- f- Yahudilerin üstüne Zillet Damgası Vurulmuştur: 3/Âl-i İmran, 112.
- g- Yahudiler, Lânetlenmişlerdir: 4/Nisâ, 47, 52, 155.
- h- Yahudiler, Tutuşturdıkları Savaşta Mağlup Olurlar: 5/Mâide, 64.

Konuyla İlgili Geniş Bilgi Alınabilecek Kaynaklar

1. Fi Zilâli'l-Kur'an, Seyyid Kutub, Hikmet Y. c. 1, s. 133-141
2. Tefhimu'l Kur'an, Mevdudi, İnsan Y. c. 1, s. 69-70
3. Hak Dini Kur'an Dili, Elmalılı Hamdi Yazır, Azim Y. c. 1, s. 256-283
4. Kur'an-ı Kerim Şifa Tefsiri, Mahmut Toptaş, Cantaş Y. c. 1, s. 127-128
5. Hadislerle Kur'an-ı Kerim Tefsiri, İbn Kesir, Çağrı Y. c. 2, s. 318-321
6. Hulâsatü'l-Beyan Fî Tefsîri'l-Kur'an, Mehmed Vehbi, Üçdal Neşriyat, c. 1, s. 108-110
7. Mefatihul-Gayb (Tefsir-i Kebir), Fahreddin Razi, Akçağ Y. c. 2, s. 442-465
8. El-Mîzan Fî Tefsîri'l-Kur'an, Muhammed Hüseyin Tabatabai, Kevser Y. c. 1, s. 212-213
9. Min Vahyi'l Kur'an, Muhammed Hüseyin Fadlullah, Akademi Y. c. 2, s. 9-18
10. Dâvetçinin Tefsiri, Seyfuddin el-Muvahhid, Hak Y. c. 1, s. 116-117
11. Bakara Suresi Yorumu, Halûk Nurbaki, Damla Y. s. 197-200
12. Şâmil İslâm Ansiklopedisi, Şâmil Y. c. 3, s. 208-210
13. İslâm Ansiklopedisi, T. Diyanet Vakfı Y. c. 10, s. 516-518
14. Tefsirde İsrâiliyat, Abdullah Aydemir, D. İ. B. Y.
15. Yahudi Dâvâsı ve Filistin, Said Şamil, Kitabevi Y.
16. Yahudi, Zübeyir Yetik, Beyan Y.
17. Yahudiliğin Gerçek Yüzü, Fuad Abdurrahman er-Rıfai, Hak Y.
18. Yahudi Hâkimiyeti, Seyyid Abdurrahman eRıfai, çev. Tarık Akarsu, Ferşat Y.
19. Yahudi ile Savaşımız, Seyyid Kutub, Arslan Y.
20. Yahudileşme Temayülleri, Mustafa İslâmoğlu, Denge Y.
21. Yahudi Tarihi ve Siyonist Liderlerin Protokolleri, Vill Durant, İnkılab Y.
22. Yahudi Tarihi ve Siyon Önderlerinin Protokolleri, Roger Lambel, Ank.
23. Yahudiliği Anlamak, Samuel bin Yahya, İnsan Y.
24. Yahudiliğin Çöküşü, Otto Heller, İnter Y.
25. Yahudilik ve Masonluk, Harun Yahya, Sezgin Neşriyat
26. Yahudilerin Kanlı Böreği, Necip el-Kıylânî, çev. Ali Nar, Aksa Yayın Paz.
27. Yahudinin Tahta Kılıcı, Mustafa Akgün, Şahsi Y.
28. Yahudilik'de Talmud'un Mevkii ve Prensipleri, Zaferü'l İslâm Han, çev. Mehmet Aydın, İhya Y.
29. Hz. Peygamber Döneminde Yahudi Meselesi, İhsan Süreyya Sırma, Beyan Y.
30. Hz. Peygamber'in Yahudilerle Münasebetleri, İsmail Hakkı Atçeken, Marifet Y.
31. Tarih Aynasında Yahudiler, İsmail Mutlu, Mutlu Y.
32. Tarih Boyunca Türkler ve Yahudiler, Hikmet Tanyu, İst.

33. Kur'an-ı Kerim'de Yahudiler ve Hristiyanlar, M. Fatih Kesler, T. Diyanet Vakfı Y.
34. Kur'an-ı Kerim, Hristiyanlık ve Yahudilik Hakkında Ne Diyor? İbrahim H. Kurt, T. Diy. V. Y.
35. Kur'an ve Sünnete Göre Yahudilik ve Münafıklık, Mustafa Özçelik, Sabır Y.
36. Kur'an Açısından Yahudi, Afif Abdülfettah Tabbara, terc. M. Aydın
37. İslâm ve Yahudi Mezhepleri, Yaşar Kutluay, Ankara
38. Beynelmilel Yahudi, Henry Ford, Kamer Neşriyat
39. İbrânîler, Şemsettin Günaltay, İst.
40. Ehl-i Kitap ve İslâm, Remzi Kaya, Altınkalem Y.
41. Kitab-ı Mukaddes/Eski ve Yeni Ahit, Türkçe Çeviri, Kitab-ı Mukaddes Şirketi Y.
42. Tevrat ve İncildeki Tahrifler, el-Cüveyni, Seha Neşriyat
43. Tevrat, İnciller ve Kur'an, Maurice Bucaille, D.İ.B. Y.
44. Tevrat, İncil ve Kur'an, Jacques Jomier, terc. Sakıp Yıldız
45. Kitab-ı Mukaddes, Kur'an ve Bilim, Maurice Bucaille, çev. Suat Yıldırım, T.Ö.V. Y.
46. Kudüs Müftüsü, Philip Mattar, Akademi Y.
47. Filistin'de Cihad Sürüyor, M. Ahmed Varol, Madve Y.
48. İsrail, Amerika ve Bomba, Seymour M. Hersh, çev. Belma Aksun, Beyan Y.
49. İsrail, Mitler ve Terör, Roger Garaudy, çev. Cemal Aydın, Pınar Y.
50. İsrail'in Doğuşu, Alan Taylor, çev. Mesut Karaşahan, Pınar Y.
51. İsrail'in Gizli dosyası: Terörizm, Vincent Monteil, çev. Ergun Göze, Boğaziçi Y.
52. İsrail, Amerika ve Bomba, Seymour M. Hersh, çev. Belma Aksun, Beyan Y.
53. İsrail, Mitler ve Terör, Roger Garaudy, çev. Cemal Aydın, Pınar Y.
54. İsrail'in Doğuşu, Alan Taylor, çev. Mesut Karaşahan, Pınar Y.
55. İsrail'in Gizli dosyası: Terörizm, Vincent Monteil, çev. Ergun Göze, Boğaziçi Y.
56. Günümüz Dünya Dinleri, Osman Cilacı, D. İ. B. Y.
57. Çağdaş Dünya Dinleri, Abdülkadir Şeybe, Beyan Y.
58. Çağdaş Dinler, R. Abdullah el Ferhan, çev. F. Demirci, H. Kemal, Ulus. İslâma Çağrı C. Y.
59. Yehova'nın Oğulları ve Masonlar, Heyet, Araştırma Y.
60. Masonluk ve Kapitalizm, Heyet, Araştırma Y.
61. Şeytanın Dini Masonluk, Heyet, Araştırma Y.
62. Tarih Boyunca Masonluk, Jose Maria Ceardenal Roriguez, Kayıhan Y.
63. Yeni Masonik Düzen, Harun Yahya, Vural Y.

64. Câhiliye ve Ehl-i Kitab Örf ve Âdetleri, Ali Osman Ateş, Beyan Y.
65. Semavi Dinlerde İtikat ve Amel, Mazharuddin Sıddıki, Fikir Y.
66. Kur'an'a Göre Hz. Muhammed'in Hayatı, İzzet Derveze, Yöneliş Y. c. 3, s. 85-140, c. 2, s. 287-297
67. Kur'an'da İnsan ve Toplum, Ekrem Sağıroğlu, Pınar Y. s. 153-187
68. Din Anlayışımızdaki Temel Dehşet Yanılgılar, Naci Çelik, Nedret Y. s. 55-86
69. İslâm'a İtirazlar ve Kur'an-ı Kerim'den Cevaplar, Süleyman Ateş, Kılıç Kitabevi, s. 327-376
70. Kur'an'da Tartışma Metodları, Zahir b. Awad el-Elmaî, Pınar Y. s. 217-307
71. Kur'an'da Fitne Olgusu ve Modern Fitne Odakları, Salih Asğar, Hanif Y. s. 184-194
72. Kur'an Kıssalarına Giriş, M. Sait Şimşek, Yöneliş Y. s. 129-154
73. Kur'an'da Sünnetullah ve Helak Edilen Kavimler, Nuri Tok, Etüt Y. s. 120-128
74. Her Nemruda Bir İbrahim, Zübeyir Yetik, Beyan Y. s. 156-162
75. Fâtiha Tefsiri, Âzad, Bir Y. s. 241-306
76. Fâtiha Suresi ve Türkçe Namaz, Sait Şimşek, Beyan Y. s. 60-69
77. Sorularla Fâtiha Suresi, Sabit Durmuş, Ali İçipak, Ölçü/Yenda Y. s. 178-207
78. Fâtiha Üzerine Mülâhazalar, Hikmet Işık, Nil Y. s. 225-231
79. Fâtiha'nın Kırk Yorumu, Halûk Nurbaki, Damla Y.
80. İsrailoğulları, Adnan Adıgüzel, Haksöz Dergisi, sayı 33, Aralık 93, s. 32-35

Ve'l Hamdû li'llahi Rabbi'l Alemin...

Allahûmme Salli alâ Muhammedin ve âlâ âlihi ve sahabihi ve bârik ve sellim...

Sûbhanek Allahûmme ve bihamdike ve eşhedû en la ilahe illa ente vahdeke la Şerike leke ve Estağfiruke ve etûbû ileyk.

Ve Âhiru Davânâ Enil- Hamdû Lillâhi Rabbil Âlemin.

—Derleme— Ebu Abdilmûmin, Tekin Mıhçı

—E-Mail— dayioglu_@hotmail.com

—E-Mail— tekin_mihci@hotmail.com

— BELGIQUE — 2003 - 2013 —

<https://www.facebook.com/groups/704621039621341/files/>

<https://www.facebook.com/groups/islami.e.Kitap.indir/files/>

<https://www.facebook.com/groups/129830423826445/files/>

<https://www.facebook.com/groups/Silahtar38/files/>

<https://www.facebook.com/groups/1529611830591132/files/>

<http://tevhiddersleri.com/>

<http://ebumuaz.blogspot.com/>

<http://www.ehlieser.tr.gg/>

<http://www.islamhouse.com/>

<http://islamqa.info/tr>

<http://tevhidvesunnet.com/>

<http://www.davetulhaq.com/tr/index.php>

<http://www.tevhididavet.com/>

<http://www.tevhidyolcusu.com/>

<http://islamiekitap.blogspot.be/>

<http://ilimehli.blogspot.be/>

<http://www.sahihhadisler.net/>

